

Dẫn nhập: Với cái nhìn chủ quan của người biên soạn, tuyển tập 300 tác giả và tác phẩm đơn thuần chỉ là công việc góp nhặt sỏi đá những tác phẩm tiêu biểu một thời của những tác giả tiền chiến, hậu chiến, trước hay sau 75 của hai miền Nam Bắc, trong nước cũng như ngoài nước, già hoặc trẻ, cũ hoặc mới. Tác giả và tác phẩm được góp mặt mỗi tuần theo thứ tự họ hoặc tên qua mẫu tự *A, B, C...* Xin thành thực cảm ơn những tác giả có mặt trong tuyển tập nhưng vì trở ngại thông tin, chúng tôi đã không thể xin phép quý vị trước khi đăng tải. – Ngô Không Phí Ngọc Hùng.

Tác Giả và Tác Phẩm

Trần Đức Tiến

Tiểu sử

Sinh năm 1953. Quê quán: Lý Nhân, Hà Nam. Hiện đang ở Vũng Tàu.

Tác phẩm

Tiểu thuyết: Linh hồn bị đánh cắp (1990), Bụi trần (1992)
Tập truyện ngắn: *Bão đêm* (1993), *Hồn biển* (1995), *Tuyệt đối yên tĩnh* (2004)
Mười lăm năm mưa xối (1977), *Ong ham vui* (1996).

Mục Lục

Chuông chùa Bạch Vân - 2
Thiếu phụ răng đen – 9
Xập xèng – 16
Thiên đường chớp mắt - 20

Phụ đính:

Miền cực lạc – Mưa núi

(Tim bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)

Chuông chùa Bạch Vân

Nàng đang ngồi một mình trên mô đá to nhẵn nhụi, chỗ Góc Me bên lề đường. Đàn bà đối với Biều chẳng còn mấy ý nghĩa. Còn Góc Me là cái tên do dân đi bộ đặt. Ở đấy có cây me già tán lá xanh um, đằng sau cây là cái miếu nhỏ xiêu vẹo và một lối mòn ngoằn ngoèo xuyên qua khu rừng thưa dẫn xuống chân núi.

Chiều xuống dần. Những người đi bộ thể dục thản nhiên đi qua. Biều lại càng có lý do để thản nhiên đi qua, nhưng hôm nay không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào hấn bỗng dừng ngạp ngừng rồi dừng hẳn lại. Nàng đẹp đến thế cơ mà? Trên đoạn đường núi tấp nập các bà các cô lội bộ mỗi chiều nhằm cái thiện tình trạng số đo ba vòng bằng nhau thì sự có mặt của nàng xứng đáng là một sự kiện.

- Sao em ngồi đấy?

Hấn buột miệng hỏi.

- Em bị giật dây chuyện.

Nàng vẫn ngồi trên mô đá, chân co chân duỗi, chống tay ngửa cổ ra sau. Trên chiếc cổ trắng ngần còn nguyên vết hằn mờ mờ. Chẳng có biểu hiện xúc cảm thái quá nào trên gương mặt - phần nộ, run sợ hay hối tiếc. Cặp môi mỏng như môi trẻ con lại còn nhòe ra cười.

- Hai thằng phóng xe máy ào qua. Phụt một cái. Biến mất.

- Không kêu à?

- Không kêu được.

Ừ, đúng thế thật. Biều nhớ lại những lần tình cờ chứng kiến cảnh các bà các cô bị giật dây chuyện, túi xách, điện thoại di động trên đường phố. Hầu hết chỉ biết ú ớ ớ, hươ chân hươ tay... Mà có tình táo kêu lên được cũng vô ích. Thế là hấn cũng bất giác nhe răng ra cười. Cái tai nạn vừa xảy ra với nàng bỗng hoá thành trò đùa, một cái có ai đó bày đặt ra để cho hai người quen nhau.

- Em đi đâu?

- Em lên chùa Bạch Vân.

- Ở trên chùa xuống à?

- Không. Bây giờ mới đi.

- Vậy thì đi đi không muộn.

Ngừng một tí rồi Biều tiếp:

- Anh đưa em đi được không?

Dường như chỉ đợi có thể, nàng líu ríu rời khỏi mô đá bước xuống đường. Bây giờ hẳn mới để ý thấy nàng chỉ cầm tay một cái ví nhỏ. Không đồ lễ. Một thẻ nhang cũng không. Chùa Bạch Vân nghe đồn thiêng lắm, lại còn nổi tiếng vì những giai thoại về vị sư trụ trì ở đây nữa. Không ai biết rõ tung tích, tuổi tác, thứ bậc tu hành của vị sư này. Chỉ biết ông là người miền Bắc, sau giải phóng một mình tìm đến đây bỏ tiền túi ra tu bổ ngôi chùa vô danh bỏ hoang mục nát rồi đặt cho chùa cái tên. Bạch Vân nghe thơ mộng nhưng quanh năm chẳng có mây trắng mây vàng nào lãng vãng ở đây cả. Chủ nhân thì cứ đòi dân chúng trong vùng đến lễ nhất nhất phải gọi mình là "cụ". Nhờ cụ dâng sao giải hạn, thỉnh cụ đi làm lễ cầu siêu trong đám tang, nhờ cụ xem hướng nhà, xem ngày lành tháng tốt cho những việc hệ trọng đại loại như cưới hỏi, động thổ, khai trương, xuất ngoại, nhậm chức... Cụ chẳng từ chối ai việc gì, nhưng thỉnh thoảng lại nổi cơn bùng tuồng suồng sã. Cụ vừa cười hề hề vừa quát sang sảng: "Hướng, hướng đi đâu? Đất nhà anh ở mặt phố thì làm nhà phải quay mặt ra đường, chứ chẳng lẽ lại quay đít ra đường à"? Hoặc: "Cưới xin không ngày nào tốt bằng thứ bảy chủ nhật. Thứ bảy chủ nhật nghỉ việc, chúng nó đến đông, cỗ bàn không ế, tha hồ đếm phong bì". Tệ hơn: "Con mẹ này lần sau lên chùa quần áo hở hãnh vừa vừa thôi. Xôi oản mây bầy cá ra thế làm Phật nhà cụ rối trí"... Bàn tay cụ mềm mại âu yếm bao nhiêu mỗi lần xem chỉ tay cho các bà các cô thì cương cứng sắt thép bấy nhiêu đối với mấy thằng xì ke ma tuý. Có lần mấy thằng vô phúc này mò đến chùa định hỏi thăm hòm tiền công đức bị cụ vặn cổ, đá đít ra khỏi cổng, còn nhớ quãng trả cho chúng mấy con dao nãy tưng tưng kêu loảng xoảng trên bậc đá. Nói tóm lại, chẳng biết thực sự cụ là người thế nào. Giang hồ cuối mùa mai danh ẩn tích hay hiện thân lộ lộ của bậc đại giác? Khách thường xuyên đến chùa khá đông. Và thường dâng lễ hậu. Lễ không hậu nhà chùa lạnh nhạt ra mặt.

Trái với lúc đầu chủ động hỏi han làm quen, dọc đường Biểu lại rất ít lời. Hẳn không gọi chuyện chùa chiền cúng lễ. Không hỏi nàng làm nghề gì, ở đâu, tối nay về đâu... Có nhiều điều người ta có thể hỏi trong hoàn cảnh tương tự nhưng hẳn không hỏi. Hẳn biết trước những câu trả lời chẳng có gì thú vị. Vì nếu có ai hỏi thì hẳn cũng sẽ trả lời đại khái thế. Ở đâu chẳng vậy. Tối nay về đâu cũng thế thôi. Làm gì cũng chẳng để làm gì. Mấy mươi năm là viên chức nhà nước dường như đã đủ nhàm chán cho cả cuộc đời hẳn. Còn bao nhiêu năm nữa thì cũng cứ cái vệt đó mà lăn. Cho đến chết. Hẳn đưa nàng lên chùa thì tí nữa hẳn lại đưa nàng về. Cư xử như số đông được mặc định những giá trị đạo đức thông thường. Chấm hết.

Chùa Bạch Vân nằm giữa một rừng cây sứ đang mùa rộ hoa.

Hai người lên tới nơi thì trời tối sẫm. Bóng tối che phủ mấy chữ đại tự trên cổng chùa. Mùi hoa sứ và mùi hương trầm từ trong chùa thoảng ra quyện vào nhau u uẩn. Biểu lấy có mặc bộ đồ thể dục leo núi - quần soóc, áo thun ngắn tay - nên không vào. Bình thường hẳn cũng không muốn vào. Hẳn không tin những điều thiêng liêng kỳ diệu... Nhưng với đàn bà thì khác. Những người đàn bà đi chùa bao giờ cũng gây cho hẳn cảm giác yên tâm.

Chiếc áo thun dẫm mồ hôi khô dần, bong ra khỏi lưng hẳn.

- Đợi em có lâu không?

- Không - Biểu quay lại, cười vô tư - Mình về nhé?

Dốc đá tối mù, khắp khênh. Tiếng côn trùng xao xác nổi lên xung quanh. Giữa lúc đầu óc Biểu trống rỗng chẳng có gì để nghĩ thì nàng bỗng dựng loạng choạng bước hụt. Hẳn giật mình đưa tay ra đỡ. Một mùi hương lạ lùng, rất gần, rất đậm, quán quýt quanh hẳn. Mùi hương tỏa ra từ

người nàng. Nàng như muốn dựa hẳn vào hắn. Rồi bằng cách nào đó bàn tay nàng đã nằm gọn trong bàn tay hắn, ngoan ngoãn, mềm mại và mát lạnh...

Biểu thấy người ngây ngất như lúc uống rượu ra gió. Có một cái gì đó đang truyền vào người hắn, như một luồng máu lạ, qua bàn tay nhỏ bé của nàng. Hắn chưa kịp nghe ngóng xem nó là cái gì thì trong đống quần lại xảy ra chuyện phiền toái khác. Nóng. Vurong. Tức bụng nhưng không phải mót đái. Cổ họng khô đi. Hắn nuốt khan mấy miếng nước bọt. Tự nhiên nhớ ra, rõ mồn một những chuyện tưởng đã chôn vùi từ lâu.

Ngoài bốn mươi tuổi, hắn đã mất khả năng "quan hệ" với đàn bà.

Lần đầu tiên hắn phát hiện ra chuyện đó ở mình là vào một buổi tối, sau bữa nhậu, khi đang trên giường với một cô điếm. Biểu vốn không phải là kẻ ăn chơi hoang đàng, và những dịp như thế phải nói là hiếm hoi, chủ yếu do bạn bè lôi kéo. Nhưng cũng chính vì hiếm vì lạ mà hắn thường bị kích thích rất mạnh. Vậy mà lần đó, đúng vào lúc cô điếm vừa bóc chiếc bao cao su, chưa kịp thực hiện thao tác theo sự hướng dẫn của những tình nguyện viên đường phố bảo đảm an toàn sức khỏe cộng đồng, cái cửa quý của hắn tự nhiên xiêu xuống. Cô nàng cuống quýt tìm cách khởi động lại. Cô dựng hẳn dậy, choàng tay ôm lấy cổ hắn, bắt hắn cõng cô trên lưng, đi nhong nhong trong phòng. Đám lông mềm mại như mạ non cọ trên lưng hắn. Hắn dần dần thấy hay hay. Thằng bé của hắn cũng thấy hay hay. Có lẽ ban nãy tại nó chưa tỉnh rượu? Nhưng khi vào lại giường thì chúng nào tạt nấy, đồ ngon đồ ngọt mãi, đánh chừa cả bao cao su này(!), cái thằng hư thân mất nết ấy vẫn cứ ỳ thân cụ.

Hắn hoang mang, ngấm ngầm bỏ tiền ra để tiếp tục làm nhiều cuộc thí nghiệm nữa. Tất nhiên là với những cô điếm khác. Cho đến khi lẳng lặng tách ra không nằm chung với vợ, lấy cớ là ngứa to, sợ vợ mất ngủ. Thất bại không cứu vãn. Mãi về sau, khi tình cờ phát hiện ra bạn bè cùng lứa cũng khối kẻ đã gác súng như mình, hắn mới tạm nguôi nguôi. Bia rượu, công việc quá tải, khói bụi, tiếng ồn, vệ sinh thực phẩm... Những nguyên nhân quý quái nào khác đã làm hại những tên đàn ông như hắn, chứ chắc chắn không phải do đàn bà. Đời sống càng bất ổn thì đàn bà càng đẹp lên một cách đáng sợ. Và dâm lâu.

Biểu bỏ tay nàng ra, khi cả hai đã xuống tới con đường lớn trải nhựa. Hắn vụng trộm hít một hơi đầy hai buồng phổi thứ không khí có mùi hương toả ra từ người nàng.

Đến Góc Me, hắn đòi tiễn nàng về tận nhà, nhưng nàng khéo léo từ chối. Nàng đi tắt theo con đường mòn xuống núi.

Hắn cũng vội vã đi nốt đoạn đường còn lại, lấy xe ra khỏi chỗ gửi rồi phóng về nhà.

Ở trong nhà tắm hắn đã xem xét kiểm tra thật kỹ lưỡng, nhưng cả đêm ấy vẫn trần trọc mất ngủ. Tỉnh thoảng lại lén thò tay vào trong quần. Mỗi lần như vậy lại bồi hồi ngạc nhiên đến ngẩn cả người. Thế là thế quái nào nhỉ? Cái thằng bé lâu nay vàng vọt, mềm èo như thẻo đất sét, tự nhiên hồng hào phồng phao hẳn ra. Giờ này trong bóng tối nó nằm im, nhưng hễ động tay vào là nó cựa quậy chực ngồi dậy. Mẹ bố mày! Hắn lằm bằm chửi yêu. Mày gắn bó với ông, là một phần trên cơ thể ông mà đột nhiên mày trở mặt như người lạ. Chẳng còn âu yếm nhờ vả chia sẻ gì với nhau được nữa. Tường vĩnh viễn đường ai nấy đi, nào ngờ mày quay lại khiến ông bối rối. Ông cũng chẳng biết rồi ra ông có được sung sướng như xưa, hay lại phải điêu đứng vì mày?

Chiều hôm sau gặp lại nhau ở chỗ Góc Me, hắn đã thấy nàng gọn gàng trong bộ đồ thể thao còn mới, tự nguyện gia nhập đám người đi bộ. Rồi những chiều tiếp theo... Lần nào nàng cũng đợi sẵn hắn ở chỗ đó. Hắn ngắm ngòm hãnh diện khi sóng đôi với nàng trên đường. Nàng đẹp, hiền nhiên! Nàng lại còn quá trẻ. Thế hệ 8X, như ngôn từ thường dùng bây giờ. Mọi người như ghen tị với hắn, không thèm để ý đến nàng. Thịnh thoảng mới có một cặp mắt ơ hờ lướt qua. Ngay cả mấy người quen khi gặp cũng chỉ nhìn hắn gật đầu. Cửa đảng tội, cũng có những lúc hắn chạnh nghĩ đến sự chênh lệch tuổi tác giữa hai người. Nhưng rồi về quyền rũ tự nhiên của nàng lại cuốn hắn đi. Và hắn cứ để mặc cho nó cuốn.

Đã đến lúc lên núi không phải chỉ để đi bộ. Họ tìm đến những bụi cây, lối rẽ vắng vẻ trong rừng. Cũng vụng trộm, lén lút như mấy con nghiện ma túy đang kiếm chỗ để chích choác, để phê. Biểu chưa định ngủ với nàng. Thất bại ê chề trong những lần ăn nằm với đàn bà trước đó vẫn còn ám ảnh hắn. Hắn muốn kiểm tra lại mình cho chắc ăn... Nhưng chỉ cần hai người ở gần nhau, được xiết chặt vào ngực mình đôi vai đầy đặn của nàng, được ngửi thấy mùi hương trên người nàng, hắn đã biến thành chàng trai tuổi dậy thì lần đầu phóng tinh. Hắn kinh ngạc, sung sướng, ngất lịm đi khi bụng dưới thót lại trong cảm giác dịu dàng khôn tả, rồi sau đó từng đợt tinh dịch phun trào, đấm nóng như phún thạch, loang ra khắp bụng và từ từ chảy xuống háng.

Biểu trẻ lại, khoẻ ra - hắn rồi. Tình yêu còn làm hắn thay đổi cả tâm tính. Bình thường hắn là kẻ cau có khó gần. Khi tưởng chừng đã bị thất bại hoàn toàn trong chuyện chăn gối với phụ nữ, hắn trở nên trầm uất, lẳng lặng cắt đứt nhiều mối quan hệ. Bây giờ hắn lờ mờ tin cái điều mà thiên hạ rỉ tai nhau, ấy là thằng đàn ông già khú sẽ thay máu ra sao khi được ngủ với những đứa con gái trẻ. Hắn chưa chinh phục được nàng, nhưng hắn đã có thể cười với tất cả, và biết kiên nhẫn lắng nghe. Chính xác là ở cơ quan, hắn cười với cả cái chặn giấy trên bàn làm việc. Trong các cuộc họp hành xảy ra liên miên và kéo dài vô tội vạ, khi những diễn giả đang thao thao trên diễn đàn, hắn đỡ đầu ngồi dưới, tuyệt đối không giờ báo ra xem hay nhí nháo nhắn tin bằng điện thoại di động. Riêng thói quen xem phim truyền hình với vợ thì hắn đành bỏ. Không phải vì phim ta có nhiều câu đối thoại không người được! Mà vì trong phim rất hay có những cảnh ngoại tình. Ông ăn chả bà ăn nem. Mỗi lần như thế da mặt hắn lại gờn gợn. Cứ như là bọn chúng đang ngầm tố đầu hắn. Đã có lần hắn giả vờ ngủ, nhưng vợ hắn ngồi bên cạnh bỗng rít lên như một tên hooligan chân chính: "Xèo mẹ nó đi quăng cho chó đớp!"

Lần này Biểu không chọn đối tác là điếm nữa.

Mà là một nữ đồng nghiệp ở cùng chỗ làm. Một ả cao to chân dài da ngăm, tướng đàn ông, có chồng bị mắc bệnh tiểu đường. Hắn đang muốn thử sức với một mụ đàn bà dối tình vâm vạp. Đâu như chỉ vài cái liếc mắt, đụng chạm vớ vẩn ở cầu thang là đã thiết kế xong cuộc hẹn. Đầu giờ làm việc buổi chiều, cả hai phóng xe đến cái nhà nghỉ bình dân ở ven biển. Hắn xộc vào trước. Chưa kịp nhận chìa khoá phòng, quay ra đã thấy ả ù té. Hắn cũng vội quay xe đuổi theo. "Sao lại chạy", hắn hỏi. "Vào đúng chỗ người quen, khỉ ạ", ả hồn hển. Hắn bật cười. Đến khổ cho cái thành phố tí teo này, đến đâu cũng không thoát người quen. "Giờ đi đâu", hắn hỏi. "Về nhà". "Điên à", hắn lại hỏi, và thấy khoai khoai khi ả không trả lời. ả cứ cắm đầu cắm cổ phóng xe chạy. Hắn rồ ga bám theo.

Ngôi nhà của ả nằm sâu trong hẻm. Giờ này chồng đi làm, con đi học, ả chẳng sợ gì vài ánh mắt nhìn vu vơ của những người hàng xóm. ả mở cổng, đẩy xe vào, lập cập đánh rơi cả chìa khoá cửa xuống đất. Không kịp nói một câu, ả vật nghiêng hắn ra chiếc đi văng ở phòng khách. Sau cái hôn tắc thờ, đúng nghĩa là một cú ngoạn không muốn nhả, cả hai dần dần hồi lại, đứng lên dìu nhau vào phòng trong.

"Dài như một con cá mực"! Hấn trố mắt, thềm kêu trong đầu khi ả vừa kéo tuột cái quần sịp xuống. Đến lượt ả cũng kinh ngạc chẳng kém. Bàn tay túm chặt thừng bé của hấn từ từ nói ra. Về đúng mảnh của nó vượt xa trí tưởng tượng phong phú nhất của những mục đàn bà có chồng kinh niên tiểu đường.

Nhưng đúng lúc ả đang quấy quấy chân để văng chiếc quần lót ra ngoài thì Biểu vùng dậy. Hấn vợ vội quần áo mặc vào người, mở toang cửa ra sân, để mặc mục đàn bà tênh hênh bê bàng với cơn cuồng hứng vừa bị chặn đứng.

Biểu vui mừng khôn tả. Hấn không đi tới cùng cuộc thí nghiệm, nhưng chừng đó cũng đủ tin chắc thành công. Thậm chí giờ đây hấn còn hài lòng về sự dừng lại đúng lúc của mình. Hấn không muốn làm tình với ả đồng nghiệp trên chính chiếc giường của vợ chồng ả. Hấn muốn dành, đúng hơn là dâng hiến, cho cô người tình trên núi trọn vẹn cái kho báu vô giá của đàn ông mà hấn vừa tìm lại được, nhờ có nàng. Nhưng đúng vào buổi chiều hấn dự định thực hiện cái nghi lễ thiêng liêng đó, một cuộc họp vô nghĩa đã cầm chân hấn.

Bất đắc dĩ hấn phải rút điện thoại báo tin cho nàng biết hấn không đi núi được. Máy di động của nàng không đổ chuông. Hấn gọi đến máy để bàn ở nhà. Giọng đàn ông khê khê: "Ai đó"? Hấn cúp máy. Có lẽ là bố hay anh trai nàng. Một lát sau gọi lại. Lần này là giọng đàn bà lịch sự: "Thưa, tôi nghe đây". Hấn lại cúp máy. Đợi mười lăm phút, hấn gọi lại lần thứ ba. Vẫn bà lịch sự khi nãy:

- Thưa, tôi nghe.

Hấn đành lên tiếng:

- Bà làm ơn cho gặp G.?

- Thưa, ở đây không ai tên G..

- Cô G... - Hấn áp úng - Xin lỗi, đây có phải là số máy nhà riêng?...

- Ông nhầm rồi - bà lịch sự vẫn từ tốn - đây là số máy của bảo tàng.

Nhà bảo tàng? Toà biệt thự cổ nằm ở gần cuối con đường mòn từ Góc Me xuống chân núi mà nàng vẫn đi qua mỗi chiều. Biểu đã vào đó một lần, lâu lắm rồi, và ngay lập tức tự nhủ sẽ không có lần thứ hai. Lý do không rõ ràng. Có lẽ chỉ tại vẻ nghèo nàn cũ kỹ của mấy gian phòng rộng mênh mông bày lèo tèo những mảnh bát đĩa vỡ và vài bộ xương người quắt queo.

Biểu lại gọi số máy di động. Vẫn im lặng kéo dài.

Tối hôm đó về nhà, hấn còn thử gọi thêm mấy lần nữa. Cả hai số máy - để bàn và di động - cùng im lặng.

Hấn chỉ dừng hấn việc quấy rối bất đắc dĩ bằng điện thoại khi buổi sáng hôm sau, đầu giờ làm việc, hấn lại gọi cho nàng và nghe ở đầu dây đằng kia giọng bà lịch sự đã mắt hấn kiểm chế:

- Hồi hoà! Đây là nhà bảo tàng!

Chiều, hấn nóng ruột thay quần áo đi núi.

Nàng vẫn đợi hắn ở gốc me như không hề có chuyện gì xảy ra.

Hai người dẫn nhau lên chỗ tình tự quen thuộc. Chưa kịp làm gì đã thấy ló nhỏ mấy cái mũ nhựa trắng sau bụi cây. Tốp công nhân mặc đồng phục áo liền quần màu xanh xuất hiện, dây dợ lòng thông quanh lưng. Họ giơ bản vẽ, chỉ trỏ về chỗ hai người. Biểu thấy nàng hơi co mình lại như muốn tránh. Nhưng mấy người kia chỉ chăm chú vào một mình hắn. Những ánh mắt gườm gườm nghi ngại. Biểu vội kéo nàng qua chỗ khác, cách xa chỗ vừa rồi.

Nơi ấy khuất sau một tảng đá lớn. Nhẹ nhàng đẩy nàng tựa lưng vào tảng đá, không nói một lời, hắn âu yếm kéo vạt áo của nàng lên. Nàng nhắm mắt lại, gương mặt xanh đi vì xúc động. Cái vết hằn trên cổ nàng - lạ, bây giờ hắn mới để ý, nó chưa hề mất đi mà lại còn nổi rõ hơn, như một vết sẹo trên làn da mịn màng. Khi những ngón tay hắn bắt đầu mê mụ, cuống quýt bỏ phần trên để lần xuống dưới, đột nhiên nàng rùng mình rồi cắn mạnh vào vai hắn.

Biểu choàng tỉnh. Hắn cứ ngỡ những cái mũ trắng lại đến quấy rầy. Nhưng không phải. Chẳng hiểu sao trong đầu hắn hiện ngay ra cảnh tượng cô ả đồng nghiệp với con cá mực cụt hứng nằm xẹp lép... Giờ đây chính hắn đang bị rơi vào tình huống đó. Hắn lẳng lặng rời khỏi nàng. Không hé răng hỏi gì về chuyện điện thoại. Cố giữ vẻ ngoài bình thường như mọi lần. Kiên nhẫn đợi đến lúc sẩm tối mới rủ nàng về.

Chuyện không thể liên lạc qua điện thoại, rồi nhát cần đau điếng gieo vào lòng hắn cảm giác bực bội khó chịu. Khó chịu với cả vết hằn trên cổ nàng. Với những ánh mắt dừng dừng của người đi đường. Với cái nhìn là lạ của đám công nhân. Có thật người ta cố tình làm ra vẻ không nhìn thấy nàng? Nỗi hồ nghi ngấm ngấm xúi giục hắn...

Qua khỏi Gốc Me một đoạn ngắn, hắn lộn ngay lại. Hắn định bụng bí mật theo nàng về tận nhà. Nhưng vừa tới gốc me, hắn lại thoáng thấy bóng nàng. Đứng ra thì nàng cũng quay trở lại như hắn.

- G.! - Hắn kêu lên.

Bóng áo trắng khuất sau gốc me.

- G.! G. ơi..! Anh đây mà!

Biểu mở căng mắt trong bóng tối nhập nhoạng, tim đập mạnh.

Những người đi bộ về muộn vẫn vội vã rảo chân xuống núi. Lẫn trong số đó thấy nhấp nhô cả những chiếc mũ trắng và tiếng cười nói tục tĩu, mùi mồ hôi dầu nồng nặc.

Cô gái đã biến mất sau buổi chiều hôm đó.

Một trận ốm quật Biểu nằm bẹp cả tháng trời. Nằm trên giường thỉnh thoảng hắn lại mở máy di động, nhìn trần trời dấy số điện thoại của nàng. Dây số cam lạng.

Khi hắn gương dậy được, tập tành, nhúc nhích đi bộ lại thì quang cảnh trên núi đã có nhiều thay đổi. Một cái trụ lấp ghép bằng những thanh sắt chằng chéo, gần giống như trụ điện cao thế lênh khênh mọc lên ở đúng cái chỗ hôm trước có đám công nhân đội mũ trắng chỉ trỏ. Hắn nhận ra đây là cột cáp treo. Dấu mốc đầu tiên của một dự án đầy tham vọng: đường cáp treo lên đỉnh núi. Phục vụ du lịch. Lủng lẳng lủng lẳng từ chân lên đỉnh. Lủng lẳng lủng lẳng từ đỉnh này sang

đỉnh kia. Làm mới cảm hứng di chuyển. Thoả mãn thú vui được dạo chơi trên đầu kẻ khác. Trên đỉnh núi mai một sẽ mở sòng bạc, xây nhà hàng, khách sạn năm sao. Du khách khắp nơi ùn ùn kéo đến. Tiền sẽ vung ra nhiều như lá mít, tha hồ mà nhặt...

Người ta đang hối hả làm mọi thứ cho cái ngày tươi sáng ấy mau đến. Cây me già bị đốn hạ. Máy ủi san phẳng cái miếu nhỏ phía sau cây. Con đường bị cày xới nham nhở để nấn lại, để đặt cống thoát nước, đất núi đỏ tươi như máu. Chỗ hện hò đợi chờ quen thuộc bị xoá sạch dấu vết, khiến lòng hẫng thất lại.

Biểu bỗng nhớ da diết buổi chiều đầu tiên đưa nàng lên chùa Bạch Vân.

- Chào cụ.

Vị sư trụ trì ở ngôi chùa nổi tiếng ấy ngồi bên bộ bàn ghế đá kê trước cửa chùa ngược nhìn Biểu. Trên mặt bàn là một lon bò húc đang uống dở, chiếc ống hút còn cắm trong lon. Hình như cụ cũng vừa đi đâu về. Mồ hôi loáng ướt trên cái đầu cạo trọc. Cặp lông mày chổi sẽ che bớt đi ánh nhìn tinh quái:

- Hỏi gì thì hỏi trước đi, rồi lễ Phật sau!

Biểu chưa kịp mở mồm thì có tiếng con gái cất lên nheo néo trong túi áo cụ. "Ước gì cho thời gian trở lại. Ước gì ta đừng có giận hờn"... Cụ thọc tay vào túi, móc ra con đi động, bấm nút Ok rồi quát sang sảng vào máy:

- Sáng mai! Sáng mai! Bây giờ! Điếc à?... Bây giờ đưa xe lên đón cụ!

Bỏ tọt con đi động vào túi, cụ quay sang hấn:

- Con yêu nữ thỉnh thoảng vẫn lảng vảng lên chùa!

Hấn ó ra, chưa kịp hiểu con yêu nữ là con nào. Có phải cái con cụ vừa quát nhau với nó qua điện thoại?

- Con yêu ở góc me ấy! Nó còn nguyên cái vết lằn ở cổ, đúng không?

Biểu đờ người, lưỡi đông lại.

- Nó bảo anh là nó bị giật dây chuyền! Chỉ có anh thấy nó chứ ai thấy mà giật của nó?

Cụ cười hề hề, rũ tay áo đứng dậy.

Biểu đi theo như bị thôi miên.

Trước mỗi ban thờ Phật, hấn choáng váng thấp một nén nhang.

Chuông chùa bắt thần giống lên.

Tiếng chuông vang rền như tiếng cồng.

Từng tiếng chuông dội thẳng vào tâm trí đang rối bời của hấn, lay động, chao đảo. Hấn chỉ dần dần tĩnh tâm lại khi đợt sóng âm thanh cuối cùng tan chìm vào thinh không.

Hắn rút ví, lấy ra mấy đồng tiền mới run run đặt lên đĩa.

- Thôi thôi! Đưa đây, đưa đây!

Cụ tiến sát đến bên hắn từ lúc nào, vừa banh miệng túi áo, vừa lấy tay kia chỉ chỉ vào:

- Bòn được đồng nào hay đồng ấy. Nhộm nhoạm thế này, phải chuyển chùa đi chưa biết chừng.

Chưa dứt tiếng cười sảng khoái, cụ lại sực nhớ, vỗ vỗ tay lên cái đầu trọc. Ấy đấy! Cái con bé ấy còn trẻ lắm. Đang làm ở nhà bảo tàng thì lên núi tự tử. Treo người lên cành me. Trăng sáng vàng vạc. Hồi ấy đường lên núi còn vắng lắm. Toàn bọn xì ke rủ nhau lên chích choác. Ông chích cắm đầy trên thân cây. Đêm ấy chúng nó còn cắm nhầm cả vào chân con bé. Hai ông chân buông thõng chi chít ống chích! Cụ lắc đầu. Hỏi vì sao lại chết á? Đến bố mẹ nó còn chả biết, nói gì người ngoài. Bọn trẻ bây giờ thì... chịu. Không hiểu nổi, không hiểu nổi. Đùa với cái chết. Chết rồi vẫn đùa. Thôi quên đi, quên đi. Cầm lấy cái này mà phòng thân. Cụ dúi vào tay hắn một đạo bùa được hàn kín trong túi ni lông. Phải luôn mang theo người, cho nó khỏi quấy nhiễu...

Biểu cất đạo bùa vào túi áo ngực. Trên đường về, chẳng biết nghĩ ngợi thế nào hắn lại móc nó ra rồi thẳng tay ném tọt vào bụi rậm.

Bậc cao tăng làm sao hiểu được tình yêu của hắn.

Những người đàn bà sau này cũng không hiểu. Họ đến với hắn, và trong lúc đang hưởng lạc thú chăn gối, họ thấy hắn sờ lên cổ mình, vuốt ve nhẹ nhẹ. Như thể trên đó có vết thương vô hình nào. Người thấy sờ sợ. Người thấy thích. Nhưng không ai hiểu vì sao.

Thiếu phụ răng đen

Hồi đó, vợ tôi mới chuyển về dạy học ở L. L cách Hà Nội hơn năm chục cây số và cách quốc lộ 1A sáu cây số về phía tây. Đây là một vùng quê rất heo hút và buồn tẻ. Trường cấp 3 chỉ có hai dãy lớp học mái tranh vách đất. Khu tập thể giáo viên với hơn chục căn phòng chật chội, xây riêng ra một góc, mùa hè nóng hầm hập, mùa Đông gió lùa qua những khe cửa gỗ vênh vào nứt toác, lạnh thấu xương. Nhiều thầy cô giáo là người từ những nơi khác đến, cuộc sống của họ cũng nheo nhóc, tạm bợ chẳng hơn gì dân chúng trong vùng.

Mỗi lần từ Hà Nội về thăm vợ con, tôi ngại nhất là khoản... đi vệ sinh. Từ phòng ở phải đi qua hai dãy lớp học mới ra tới nhà vệ sinh xây giữa cánh đồng. Bốn, năm cái chuồng con con không có cửa, dùng chung cho cả thầy và trò, chật hẹp, bản thù đến nỗi nhiều năm sau nghĩ lại vẫn còn rùng mình. Đoạn đường đó cũng là bờ con mương tưới tiêu. Bên bờ mương, thỉnh thoảng lại thấy lòi ra một cái tiểu sành. Có lần còn nhìn thấy mấy khúc xương vàng xỉn, lập lòe dưới nước, không hiểu là xương người hay xương súc vật. Về sau mới biết ngôi trường được xây dựng trên khu đất xưa kia là nghĩa địa. Người làng khi chết được chôn cất tại đây, đến khi cải táng cũng chỉ là đào lên vùi xuống quanh quần trong khu đất ấy. Ngôi mộ bốc đi, còn trơ ra cái lỗ huyết nước đen ngòm, cóc nhái lồm bồm, mai một lại trở thành mò yên mả ám cho kẻ đến sau. Bao đời hoán đổi như vậy. Tuy nhiên, ở góc xa nhất của tha ma, nơi mặt đất thấp hẳn

xuống và mọc đầy dưa dại, lại chỉ có những ngôi mộ vĩnh viễn đào sâu chôn chặt. Chỗ đó làng dành riêng cho những người đàn bà xấu số, lúc còn sống đã mắc một trọng tội: tội chữa hoang!

Con gái làng này vốn đẹp có tiếng. Eo thon, vai rộng, cổ cao. Nhưng đàn ông lại rất một lũ đi què mẻ sứt. Có lẽ vì thế mà cái bản năng thèm yêu khát sống của các bà các cô bị dồn nén, đầy ứ, đến nỗi con trai làng khác cũng chẳng dám bén mảng qua đây vào những trưa vắng người.

Đói thì ăn vụng. Chuyện "ăn vụng" ngày ấy đương nhiên không có phương tiện, thuốc thang để "chùi mép" ráo hoành như bây giờ. Bị lộ, một số chị em liều mình bỏ làng ra đi. Một số khác ở lại làng, không chịu nổi nỗi nhục vì tai tiếng, đành tìm cách quyên sinh. Cái thềm đất thấp tè lạnh lẽo ở góc nghĩa địa ấy quanh năm hương tàn khói lạnh...

Nhưng đó cũng chính là nơi phát sinh những câu chuyện truyền tai ly kỳ. Chuyện những người đàn bà áo trắng đêm đêm hiện lên hát múa, chòng ghẹo nhau và chòng ghẹo người qua đường. Chuyện một nhà sư ban đêm có việc tình cờ đi ngang qua, ngày hôm sau nhất quyết cởi áo tu hành trả lại chùa để hoàn tục... Hấp dẫn và hãi hùng hơn cả là chuyện về một anh chàng chuyên nghề đánh dậm. Mùa lụt, đồng nước mênh mông, cứ độ ba giờ sáng là anh ta vác dậm ra khỏi nhà. Năm giờ vác dậm về, bên hông nich đầy một giỏ cua cá. Hôm ấy, sáng bạch chưa thấy chòng đâu, chị vợ hốt hoảng bỏ đi tìm. Ra bãi tha ma cuối làng, bắt gặp anh ta đang trần truồng nằm ngủ, dậm úp lên người. Còn cái giỏ thì lẩn lóc bên cạnh, nhòm vào trong chỉ thấy lúc nhúc một lũ cóc nhái... Sau lần đó chòng cạch luôn chuyện chăn gối với vợ. Cái cửa quý của anh chàng, không hiểu do bệnh nghề nghiệp (ngâm nước quanh năm), hay do đã đem... vầy với ma mà giờ cứ rũ ra, lạnh ngắt.

Khi giải toả nghĩa địa để xây dựng trường, có lẽ người ta đã quên mất ở bên dưới cái góc nhỏ hoang hoắt ấy còn những gì.

Tôi là người chưa bao giờ tin có ma. Thế mà trong những lần về đây cũng đụng phải mấy chuyện khiến mình ngờ ngợ. Một lần vào lúc nửa đêm đang ngủ chợt tỉnh. Ngoài trời trăng sáng vàng vạc. Trên khung cửa sổ ngay sát giường nằm, thấy có người đang nhìn vào. Người ấy đứng đó rình xem mình ngủ từ lúc nào mình cũng chẳng biết. Máu điên nổi lên, tôi khe khẽ nằm dịch ra lấy thế, bắt đờ tung chân, đá một phát thật mạnh vào bàn tay vịn song cửa. Rầm! Ngay sau cú đá, choàng ngay dậy, nhìn ra ngoài. Sân trường mênh mông, trăng vẫn sáng vàng vạc. Tịnh không một bóng người. Mấy cây diên thanh thưa thớt ở gần đó chỉ khe xào xạc. Quái! Nếu là người thật thì dù không dính cú đá cũng không thể biến nhanh như thế.

Vợ tôi thức dậy, ú ớ mấy câu rồi lại ngủ tiếp.

Lần khác, vào một tối mùa đông mưa phùn. Chúng tôi - tôi và mấy ông giáo hàng xóm của vợ - đang ngồi chuyện phiếm thì nổi cơn thèm rượu. Tôi xung phong đi mua rượu. Từ trường phải băng qua một cánh đồng không mông quạnh mới tới được cái xóm nhỏ chừng mươi nóc nhà, nơi có quán Bà Già. Đây là cái quán duy nhất có bán rượu ở vùng này. Rượu nhạt, chua, nhưng có còn hơn không.

Tôi đội mũ, mặc thêm áo, xách chai đi. Mới hơn tám giờ mà trời đã tối đen. Chiếc đèn pin gần hết pin chỉ đủ loe hoe một quãng sáng lờ mờ như con đom đóm đục. Dân ở vùng quê đi ngủ từ rất sớm. Vắng tanh vắng ngắt và lạnh như tờ. Đến giun đé cũng chả buồn rên rĩ... Tới nơi, quán Bà Già đã tối đèn từ bao giờ. Tôi đánh liều gõ cửa. Một cái lỗ tròn đen ngòm bằng miệng bát chợt hiện ra trên tấm ván bưng. Tôi thò chai qua lỗ. Lại nhét theo tờ giấy bạc cuộn tròn. Mấy phút sau, cái chai đầy rượu từ trong thò ra.

Tôi cẩn thận mở nắp chai , đưa lên miệng tu một ngụm nhỏ. Khà! Tuyệt! Thơm và ấm nồng. Ngon hơn hẳn mọi khi. Kể cũng lạ.

Trên đường về trời vẫn mưa. Cái mũ lá trên đầu nặng nề vì ngấm nước. Tôi cắm cúi bước, một tay xách chai rượu, một tay cầm đèn pin. Pin đã hết kiệt, chẳng còn hoe lên được tẹo nào. Trời càng tối đặc lại. Tới khúc ngoẹo đầu ao thả cá, đúng lúc đang căng mắt để nhận ra mặt nước ao ở cạnh đường thì bất ngờ có cơn gió lạ tạt qua. Thoảng trong gió như có tiếng cười khúc khích. Theo phản xạ tự nhiên, tôi vội đưa tay giữ lấy mũ. Nhưng không kịp. Mũ bị hất khỏi đầu, còn chai rượu thì như có ai giằng ra, rơi xuống đất. Chết tiệt! Tôi rửa thầm, vội thụp xuống quờ tay tìm. Một lúc sau mới mò thấy. May mà mặt đường ngấm mưa ướt nhão nên chai rượu không vỡ, cũng không rớt ra ngoài giọt nào. Tôi đứng dậy, cứ thế đầu trần rào bước qua sân trường.

Ở nhà chén đã bày sẵn. Bọc lạc rang nóng hổi ủ trong giấy báo mở ra. Cái chai trong tay tôi lần lượt nghiêng cho từng người. Chạm cốc chí chát...

Nhưng sao thế này?

Rượu nhạt như nước ao. Lại thoang thoang mùi lạ. Chưa ai kịp nói gì thì Hàn, nhân vật chính trong câu chuyện này, thản nhiên nhỏ toẹt ngụm rượu vào góc nhà rồi buông một câu khiến tôi lạnh toát:

- Tanh như ma vậy!

*

Hàn, giáo viên kỹ thuật, về trường cùng đợt với vợ tôi và ở ngay phòng kế bên. Đen đũi, lừ khừ, lúc nào cũng ôm bên người cái cặp da căng phồng, cáu bần. Lên lớp mang cặp đã đành. Vào xóm hay ra chợ cũng khur khur chiếc cặp. Quần áo, tóc tai nhàu nhĩ, ám mùi khói thuốc. Hàn nghiện thuốc lào nặng. Những buổi tối mấy anh em ngồi trà lá với nhau, Hàn chỉ ôm điếu ngồi nghe. Đến đoạn nào "cao trào" thì tán thưởng bằng cách rít một mồi thuốc. Cái điếu cày trong tay Hàn giật nảy mình, kêu ré lên như một con vật phải bỏng. Sau đó thì khói từ từ đùn ra từ miệng từ mũi từ mắt từ tai anh chàng, cuộn cuộn như mây Tam Đảo.

Sau hôm tôi mua phải rượu rởm ít lâu, đột nhiên Hàn thổ lộ:

- Phòng tôi ở hình như có ma các ông ạ.

Mấy người ngồi cùng hôm đó không ai có phản ứng gì. Chỉ có Đạo, chàng thanh niên khỏe mạnh, gân guốc, giữ chân bảo vệ trường, cười cười hỏi lại:

- Ma như thế nào?

Hàn lẳng lặng bán một điếu thuốc. Tàn ngán chọc chọc cái que thông điếu vào nõ điếu hồi lâu.

- Đàn bà. Nửa đêm đến ngồi ở cuối giường...

Mọi người vẫn tảng lờ, rồi tìm cách lảng sang chuyện khác. Tôi cảm thấy có điều gì đó hơi khác thường, nhưng không tiện hỏi. Mãi về sau, Đạo bảo vệ mới tiết lộ:

- Cái phòng ấy có ma từ lâu rồi anh ạ. Mấy ông đến ở đều phải chuyển đi đấy. Đầu tiên là Lâm "thể dục". Sau đến Thành "Anh văn". Sau Thành là Đẩu "toán". Sau Đẩu "toán" chính là Lục hiệu trưởng.

Tôi hình dung ra Lục, mặt vuông, răng vàng, cặp mắt tròn xoe nhìn như xoáy vào mặt người đối diện. Thích làm thơ, đã có thơ in trên báo tỉnh. Khi biết tôi là con rể của trường cũng dính dáng đến văn chương, Lục vừa thích vừa ghét. Lên sếp từ khi còn trẻ, dày dặn, tự tin đến mức xông vào phòng người khác không cần gõ cửa.

- Bản lĩnh dày mình thế mà cũng bỏ của chạy lấy người à?

- Lão ấy không tin có ma. Hiệu trưởng tin có ma thì có mà loạn trường! Lão ấy vác chăn chiếu đến ngủ làm mẫu. Được một đêm. Nửa đêm thứ hai quần đùi may ô chui sang phòng Đẩu. Sáng ngày sau chỉ thị: cấm mọi người bàn tán, để cho ai mới về cứ thế yên tâm đến ở.

- Tớ đéch tin!

- Thì em cũng chỉ nghe kể thế... Bảo, cứ tầm một hai giờ sáng, lại có người đàn bà áo trắng đến ngồi dưới chân giường. Chị ta còn trẻ, răng nhuộm đen, vừa gãi vào chân mình vừa tùm tùm...

Tôi rờn rợn cái chi tiết răng đen. Răng đen hay là không có răng? Trong ánh đèn dầu mờ tỏ (nhà nào cũng để sẵn một ngọn ở cuối giường), liệu có nhìn rõ không nhỉ? Nhưng con ma đàn bà gãi vào chân thì thỉnh thích... Nó có vẻ thân thiện, hài hước, lại còn kêu gọi nữa. Chọn đúng hôm Hàn về quê, sau châu rượu hăng máu lên, tôi rủ Đạo:

- Tối nay tôi với chú đến ngủ ở phòng lão Hàn, xem có ma hay không?

- Ấy chết! Ngủ hai người, có khi *mụ ấy* giữ ý không đến, bác ạ - Đạo cười tít mắt.

- Thì tớ ngủ ở trong. Còn chú... Chú mắc màn ngay ngoài hè, được không?

Đạo vẫn cười hềnh hếch:

- Được! Chơi! Có gì em với bác "hỗ trợ" nhau!

Nói thế, chứ đến khi bước vào cuộc thử nghiệm, lại thấy nhột. Đạo cũng chả hơn gì tôi. Cuối cùng, hai người thoả thuận: tôi sẽ thế vào chỗ Đạo, tức là mắc màn ngoài hè, trước cửa ra vào. Còn Đạo, nằm cách đó vài mét.

Đêm cuối tháng, không trăng, gió hây hây. Cửa phòng Hàn mở toang, bên trong vẫn để ngọn đèn hạt đỗ, giống như khi có hán ngủ ở nhà. (Cũng cần nói thêm là vào thời này, đêm mọi người đi ngủ vẫn mở toang cửa phòng cho mát, không lo trộm đạo, vì tài sản của các thầy cô cũng chẳng có gì đáng mất). Thỉnh thoảng tôi lại ngهنen cổ liếc vào phòng. Dăm bảy lần như thế, mỗi cổ, rượu ngấm, thiếp đi lúc nào không biết...

Lúc giật mình choàng dậy thấy tim đập hơi mạnh. Ý nghĩ tỉnh táo đầu tiên: mình đang canh ma! Mình đang ngủ trước cửa căn phòng có ma. Bây giờ là nửa đêm. Hình như đã quá nửa đêm... Xung quanh yên ắng. Ngoài cánh đồng, phía lối đi ra nhà vệ sinh, nơi có những cái tiểu sành lưu lạc, chỉ thấy vài con đom đóm bay lảng vảng. Với tôi, đom đóm còn lâu mới được coi là ma!

Màn của anh chàng Đạo vẫn mắc cách tôi mấy mét. Chắc cu cậu đang ngon giấc. Tôi đánh mắt vào bên trong căn phòng lần nữa. Tối om. Ngọn đèn dầu tắt ngóm từ bao giờ.

Chả có ma mãnh nào.

Nhưng đến sáng sớm hôm sau thì sinh chuyện.

Loay hoay thế nào mà nửa đêm anh chàng Đạo lại chui vào phòng cô giáo Thìn! Cô Thìn ở đầu dãy. Cô dạy môn chính trị. Tuổi ngót bốn mươi, người cứng như que củi, sống độc thân. Ba giờ sáng cô Thìn dậy soi đèn đi tiểu. Quờ chân tìm dép, gáỉ lờ thì vợ ngay phải trai tân nằm thẳng cẳng dưới nền nhà, ngáy vo vo như một anh lực điền giữa mùa cày.

*

Lại nói về Hàn. Sau lần tiết lộ có ma trong phòng mình, không ai nghe ông thầy này nói gì thêm. Thời gian trôi đi. Hàn vẫn sống trong căn phòng đó. Ngày ngày vẫn cấp cấp lên lớp khi có giờ. Còn các buổi tối lại ngồi ôm điều cày, hóng đủ thứ chuyện trên trời dưới đất của mấy ông bạn đồng nghiệp cũng nghe hóng lại từ đâu đó - những câu chuyện đầu Ngô mình Sở, nửa sự thật nửa tin đồn, nghiêm túc xen lẫn với ngô ngọng...

Càng ngày Hàn càng ít về quê. Hồi đầu cứ đều đặn hai tuần một lần anh ta đạp xe về. Sau giãn ra cả tháng. Rồi nửa năm vẫn thấy bình chân như vại. Hàn có người yêu ở quê, nhưng không ai đoán được anh ta còn có ý định cưới vợ nữa hay không.

Hôm ấy cô giáo Phượng ninh cháo cho con ốm, vác bát sang Hàn vay đường. Đường mua bằng phiếu theo tiêu chuẩn, Phượng chưa mua được, phải vay. Hàn gỡ gói đường vẫn bọc kỹ treo trên dây phơi xuống, lần lượt gỡ từng lớp, từng lớp ni lông, đến lượt cuối cùng bao bằng giấy xi măng, cho thìa vào xúc. Đứng ba thìa đầy. Rồi lại cẩn thận bọc lại từng lớp "áo giáp" chống ẩm và chống kiến. Phượng đưa bát đường lên tận mắt, lom lom nhìn. Đường vàng. Thì đã hẵn. Mua phiếu mấy khi gặp đường trắng? Nhưng gì thế này? Phượng ngờ ngờ chắm ngón tay vào lớp đường sậm màu, đưa lên miệng nhắm thử. Ngay lập tức, cô nhổ ra phì phì. Cát! Cái tay Hàn phải gió! Cả gói đường quý như gói sâm của hãn hoá ra toàn cát! Thứ cát có đầy trên đường làng. Phượng xót của, xúi Hàn mang ra cửa hàng bắt đền. Nhưng Hàn chỉ đàn mặt ra, treo gói cát lên chỗ cũ. Hãn ngại xếp hàng, đưa phiếu cho một con phe mua hộ. Bây giờ biết thế nào mà bắt đền?

Chuyện có vậy mà sau biến hoá ra nhiều thứ lắm. Có người bảo không phải cát, mà là gián. Một bọc đầy những con gián béo mẫm, tủa ra bò lổm ngổm. Làm nhớ lại câu chuyện rừng mình về cái giỏ đầy cóc của anh chàng đánh dậm đêm. Từ đó trở đi, người ta bắt đầu nhìn Hàn với cái nhìn khang khác. Nghi nhất là chiếc cặp da - vật bất ly thân của hãn. Chẳng hiểu có những thứ quái quỷ gì bên trong? Người đoán toàn báo cũ, giấy lộn. Người đoán lọ mắm tép, củ su hào (nghe đâu có lằn lên lớp, hãn mở cặp, vô ý để cho su hào, khoai lang lằn ra lộn cục khiến học sinh cười bò). Người lại bảo hôm nọ lén đưa tay sờ thử, thấy bên trong tròn tròn, rần rần như mấy khúc xương. Người khác át đi: có mà mấy khúc củi nhóm bếp!...

Chỉ có Lực dám mở phanh bức màn bí mật, như vẫn sống sượng đẩy cửa phòng mọi người. Hôm ấy họp hội đồng, có đông đủ các thầy các cô. Thầy Thành mới ở quê lên, bày ra mấy phong kẹo lạc và ít chè Thái làm quà. Thế cũng thành một bữa liên hoan nho nhỏ. Đám trẻ con mũi dãi trong xóm tinh như ruồi, mon men thập thò ngoài cửa phòng họp. Lực bảo Hàn ra khếp cửa. Hàn vừa đứng dậy, mấy chiếc răng vàng của Lực lóe lên. Thầy hiệu trưởng vô lấy chiếc cặp hớ hênh, mở toách khoá, lần lượt lôi ra các thứ ruột gan bày lên bàn.

Một cái vỏ chần hoa cũ kỹ cuộn tròn.

Bộ quần áo cũng cuộn tròn (hình như lẫn cả may ô, quần đùi).

Một cái bát ăn cơm.

Một cái gãi lưng làm bằng thanh tre cật...

Không thìa dũa. Không bút mực hay sách vở.

Giữa đám đồ dùng hổ lốn đó loằng ngoằng một sợi dây điện màu đỏ, chẳng biết dùng vào việc gì.

Mặt, cổ, rồi cả hai mu bàn tay Hàn bóng vàng bệch ra như đất sét. Hắn cầm sợi dây lên, mân mê vô hồn. Hình như chính hắn cũng chẳng biết chui ở đâu ra sợi dây này. Trong lúc các thầy các cô cười cợt, hoan hỉ ra mặt, vừa nhai kẹo lạc vừa khề khà nước chè, hắn run run quấn sợi dây quanh tấm vỏ chần...

Trông Hàn càng ngày càng có vẻ vật vờ. Xác đầy mà hồn như lang thang tận đâu đâu. Vẫn đi dạy, vẫn ngồi châu ám trà với mọi người, nhưng những câu nói hoạ hoàn thoát ra từ miệng Hàn lại như của người khác, đang ngồi chỗ khác.

Một đêm đã khuya, có người bắt gặp Hàn ôm cặp, ngồi lù lù trên bờ ao ngoài cổng trường.

Lần khác tự dưng đưa con gái ba tuổi của Phượng khóc thét lên ngoài hè. Chạy vội ra, chẳng thấy ai ngoài Hàn. Không có người trâu chọc, dọa dẫm con bé. Nó đi qua, và Hàn nhìn nó, cười...

Vợ tôi bảo: thời gian gần đây, thỉnh thoảng vào quăng nửa đêm, có tiếng trẻ khóc ở phòng bên cạnh. Thoạt đầu tưởng con Phượng. Nhưng Phượng ở cách đó mấy phòng, còn tiếng khóc nghe rất gần và lạ. Sáng hôm sau hỏi Phượng, Phượng ở ra không biết gì. Con Phượng không khóc - nó ngủ một mạch từ chập tối đến sáng bánh. Nó đã thôi quấy đêm từ lâu...

Nhưng tôi không còn cơ hội đem chuyện này đi "buôn" với ai nữa.

Hàn đã chết.

Buổi trưa phá cửa xông vào phòng, người ta thấy Hàn treo cổ bằng sợi dây điện. Sợi dây màu đỏ trong cặp hôm nào... Cái cách chết của anh ta thật lạ lùng. Sợi dây buộc ngay trên khung cửa sổ còn trong tầm tay với. Người xấu số tròng dây vào cổ, năm ngón chân chạm nền nhà. Hai tay buông thõng. Tám mươi độ so với mặt đất. Thế nhưng vẫn chết. Chết nghiêng. Có vẻ như anh ta tròng sợi dây vào cổ chỉ để hoàn tất thủ tục hợp lý hoá cái chết của mình, không muốn người sống phải dây vào những phiền hà lỗi thời phức tạp.

*

Ít lâu sau cả gia đình tôi rời khỏi L. Trước khi đi, tôi còn kịp chứng kiến một sự kiện ồn ào khác: cô giáo Thìn có mang.

Chiều hôm đó Đạo lò dò sang trường (nhà Đạo ở gần trường, ngày mấy bữa vẫn về ăn cơm nhà). Gặp tôi, cậu chàng nhăn nhó đau khổ:

- Oan em chưa cời được, lại cứ như buộc thêm vào anh ạ.

Biết Đạo đang liên hệ tới cái bụng tự nhiên ẽnh ra của cô Thìn, tôi vội vàng kéo cậu ta vào phòng:

- Vớ vẩn! Không ai đổ oan cho chú!

- Vâng. Biết anh nghĩ thế nên em mới nói với anh. Nhưng có phải ai cũng nghĩ được như anh đâu. Đến như ông bố em mà còn nghi ngờ. Trưa nay bố già hất cả mâm rượu ra vườn: "không dung đêm hôm mà mày lần mò vào phòng con đĩ!"

- Chết! Cụ giận thế cơ à?... Mà này, tớ hỏi thật. Thế cái đêm hôm ấy...?

- Em sợ ma, bỏ anh nằm một mình ngoài hè, em chỉ bằng con rận! - Đạo hùng hổ - Lạ lắm anh ạ. Cứ như có người bế mình đi ấy. Lúc trở ra rõ ràng em còn thấy đôi dép của mình ngoài hè.

Đạo ngó cổ ra sân, nơi vợ tôi đang lúi húi tưới cho mấy cây rau, rồi cậu chàng thụt vào, hạ giọng thì thầm:

- Nhưng ở trong phòng còn có cái lạ hơn!

Mặt Đạo nở ra:

- Cái lúc bà ấy vớ được em dưới sàn nhà, anh có biết bà ấy làm gì không? Bà ấy sờ soạng khắp người! Không biết bao lâu thì em tỉnh dậy. Mắt nhắm mắt mở chưa biết mình ở đâu thì bà ấy tắt phụt đèn! Rồi cứ thế ôm lấy em, một tay còn định bịt miệng em.

- Thế là chú đứng đực ra cho bà ấy tha hồ...?

- Sợ chết khiếp!... Chính em kêu lên trước đấy chứ!... Khoẻ ghê lắm anh ạ. Lại còn thờ nữa... Ngay lúc bấy giờ em đã thoáng nghĩ: đừng tưởng bà cô này khô như ngói.

Đạo dừng lại, uống ừng ực mấy ngụm nước lọc:

- Bây giờ xảy ra chuyện này, em cũng chẳng lạ. Chỉ tức là bà ấy cứ cố tình nhập nhằng, không chịu chỉ đích danh thằng nào.

Tôi nhìn vẻ hậm hực của Đạo, cười thầm: chỉ đích danh thằng nào thì còn chuyện chó gì để nói! Ở cái trường này, người ta vẫn sống được ngày này qua ngày khác là nhờ những chuyện úp úp mở mở như vậy.

- Anh đã gặp ông Biểu lần nào chưa? - Đạo chuyển sang đề tài khác.

Biểu là người mới về thay Hàn, ở ngay cái phòng Hàn đã từng ở. Người thành phố, sạch sẽ, nhẵn nhụi, mũi gồ. Không hiểu đã có ai kể với hắn về cái chết của Hàn chưa, nhưng khi được phân về đây ở, hắn chỉ nhếch miệng cười. Suốt ngày hí hoáy làm gì trong phòng, thỉnh thoảng

mới thấy chạy ra hè nhỏ một bãi nước bọt. Tôi không thích Biểu. Nói chung không thích những tay đàn ông chải chuốt, mũi gồ...

- Có chuyện gì không?

- Thì lại chuyện ma. Thế mới lạ. Về được mấy ngày, hán đã kể: đang đêm thấy người đàn bà bé con đến, bảo là về thăm nhà. Hán cự: "Đây là nhà tôi". Người đàn bà cười, vịn to đèn, loáng thoáng mấy chiếc răng nhuộm đen: "Nhà bác mà cũng là nhà em. Hai vợ chồng em, với cháu. Bác ở ban ngày, chúng em ở ban đêm". Hán nổi khùng, định vặc lại thì chợt nghe ở góc phòng tiếng điệu cày rít lên như xé vải...

*

Nơi ở mới của chúng tôi cách L hàng nghìn cây số. Bần bật nhiều năm chẳng gặp lại ai. Tin tức về L cũng lúc có lúc không, chấp chờn như điện thoại mất sóng.

Đạo lấy vợ về nhà làm ruộng...

Biểu nhỏ bọt dính vào ma túy, bị bắt, đi tù...

Cô giáo Thìn sinh con, đưa con giống Lực như đúc...

Lực thôi hiệu trưởng, được điều lên bộ...

Một lần ra Hà Nội họp, nhắc thấy ở cổng khách sạn gã xe ôm hao hao giống Tâm "thể dục". Định đến gần nhìn cho rõ mặt thì anh ta sụp mũ, lảng đi mất...

Cái trường cũ nghe nói đã phá đi xây lại.

Bao nhiêu người ra đi.

Bao nhiêu người mới đến.

Thời gian cứ thế trôi.

Thình thoảng nhớ về cái nơi khi ho cò gáy ấy, vẫn thấy những câu hỏi treo lơ lửng trong đầu. Ma ma người người, hư hư thực thực, chẳng biết lối nào mà lần.

Xập xèng

Suốt buổi tối trời mưa tầm tã. Lùi thủi trong mưa, hán vừa đi vừa vồ nhịp cái xập xèng. Tiếng xập xèng như cũng bị ngấm nước, kém hẳn phần vui tai so với những hôm trời khô ráo. Cái thứ âm nhạc đạm bạc phát ra từ những mảnh sắt tây này đã từ lâu nuôi sống hán. Mỗi tối, tầm từ chín giờ trở đi, nó bắt đầu vang lên, thoát đầu còn dè dặt, rồi dần dà trở nên tự tin hơn, lang thang qua những phố nhỏ ngõ vắng, đánh thức cơn nhức mỏi trong từng khớp xương, từng bắp thịt, giống như tiếng sục tắc của người bán mì gõ đánh thức cơn đói muộn. Thình thoảng, tiếng xập xèng lại bị đứt quãng. Chẳng cần nhìn ra thì những người tinh ý cũng đoán được ấy là lúc hán đang kiểng chân, ghé mắt nhìn qua một bờ tường, một cánh cổng nhà nào. Cái nhìn dò hỏi, thềm muốn. Trong những ô cửa sáng đèn kia, chắc phải là một cuộc sống đủ đầy, ấm

áp. Xập xèng, xập xèng!... Nào, có ai ở trong ấy cần đấm lưng, cần xoa bóp, chia sẻ một phần cái ấm áp của mình cho hấn không?

Chỉ có những giọt mưa thỉnh thoảng chui qua tấm ni lon thủng, luồn xuống lưng hấn lạnh buốt. Quá tệ! Hấn làm bầm thành tiếng, nhưng miệng lại mỉm cười vì cái hình ảnh tươi rói chợt hiện trong đầu. Cô Thảo! Có lẽ cô Thảo nói đúng. Mưa gió thế này, lặn lội làm gì cho khổ. Không được đấm lưng một ngày, cũng chẳng có thằng nào chết. Hôm nay tôi nghỉ khỏe. Anh cũng nghỉ đi, ở nhà mà ngủ, cho nó ấm! Mắt cô Thảo lúng liếng. Mỗi cô chín mọng. Lạ gì, đã bao phen vì khờ khạo nên hấn chỉ biết đứng nhìn, chứ tinh khôn như những thằng đàn ông khác thì không khéo hấn đã chết đuối trong hai cái vục nước xoáy ấy mất rồi. Mỗi buổi chiều thay đồ xong, chuẩn bị đến chỗ làm, bao giờ cô Thảo cũng ghé qua cửa phòng hấn, hỏi han vài câu băng quơ rồi ngửa cổ cười khanh khách. Cô đâu biết rằng, tiếng cười của cô càng giòn bao nhiêu, bộ đồ cô mặc càng diêm dúa bao nhiêu, mùi son phấn trên người cô càng sực nức bao nhiêu thì hấn lại càng đau đớn bấy nhiêu. Trời bắt tội hấn nghèo khổ, tính khí lại không được bình thường như những thằng đàn ông khác. Chính vì thế nên hấn mới không có vợ. Chính vì thế nên hấn mới đàn mặt mỗi khi nghe tiếng cười của cô, nghe hơi thở của cô từ rất gần, rất gần... Nhưng hấn vẫn âm thầm nhận ra khối điều. Chẳng hạn như cái khu nhà trọ này, cái người láng giềng của cô là hấn đây, cái công việc dấm dúi hàng ngày của cô nữa, tất cả sao mà tối tệ, bẩn thỉu, xấu xí, chẳng xứng với cô tí nào. Thực tình mỗi khi nhìn thấy cô đi làm, hấn chỉ muốn chạy theo níu cô lại, nói với cô một câu gì đó. Nhưng chân tay hấn cứ như bị trói bởi sợi dây vô hình, còn cổ họng thì tắc nghẹn. Người ta bảo những người đàn bà hay cười cũng hay khóc. Có lần hấn đã thấy cô Thảo khóc, mà lại khóc ngay trên vai hấn. Lần ấy đã khuya lắm. Hấn đang ngủ say thì chợt thức vì tiếng ồn ào ngoài sân. Một thằng khách say rượu không hiểu bằng cách nào mò ra được chỗ trọ của cô Thảo. Nó lè nhè réo tên cô, đòi cô “đi”. Thỉnh thoảng hấn vẫn thấy cô Thảo “đi” khách như thế. “Đi” ngay trong căn phòng của cô. Nhưng lần này cô Thảo nằm im trong nhà. Cô đang run lên, vì mệt hơn vì sợ. Cái nghề của cô nhiều lúc thật khốn nạn. Có hôm ế thiu ế chảy. Có hôm khách bu vào như đĩa đói. Hôm nay cô đã phải tiếp chúng nó suốt buổi chiều và buổi tối. Cô nghiêng rãnh rửa thậm cái thằng say rượu kia còn chưa chịu buông tha cô. Nhưng phòng bên chợt nghe tiếng kẹt cửa. Hấn từ trong nhà lừ lừ đi ra. Trong tay hấn là một khúc cây to bằng cổ chân. Cái thằng khách no rượu đói tình đang làm nhảm kia bỗng như sực tỉnh, chuồn lẹ ra cổng, nhảy lên xe máy rồ ga phóng mất dạng. Cánh cửa phòng còn chưa kịp khép lại sau lưng hấn thì cô Thảo đã ùa vào như một cơn gió ấm. Hai cánh tay trần quấn lấy cổ hấn. Tiếng nức nở trên vai hấn. Mất vài giây choáng váng, rồi bắt thần hấn vùng mạnh. Còn lại một mình ở trong phòng tối thui, hấn bưng mặt khóc ồ ồ...

Xập xèng xập xèng. Hấn thương cô Thảo lắm.

Xập xèng xập xèng. Đã trót sinh ra đời thì phải cố mà sống.

Xập xèng...

- Tắm quất!

Hấn giật thót người, ngơ ngác. Hấn đang đứng trước cánh cổng sắt của một ngôi nhà lầu. Tiếng gọi vang lên một lần nữa, hấn mới tin là người ta gọi hấn. Mừng quýnh, hấn đu hai tay lên song sắt cánh cổng, háo hức nhìn vào bên trong. Gần như cùng lúc, có hai bóng đen từ đâu đó lao vụt ra, hộc lên một tiếng và cánh cổng bị xô ngược trở lại. Hoảng hồn, hấn thụp ngay xuống và thiếu chút nữa thì ngã lộn ngửa.

- Luc-ky! Mi-nô! - Tiếng phụ nữ the thé. Tiếng dép lê loẹt quẹt. Hấn định thần. Hai con chó. Hai con chó to như hai con bê con, thờ hồng học ngay bên trong cánh cổng. Trời đất, nếu không có cánh cổng sắt thì chắc hẳn hai con thú hung dữ kia đã nhảy hẳn thành mớ giẻ rách.

Tiếng dây xích loảng xoảng. Tiếng người gắt “vào đi”. Hấn mê mẩn núp sau cái bóng của ai đó, men vào nhà. Phòng khách sáng đèn. Một người đàn ông mặc độc chiếc quần xà lỏn nằm chờ sẵn trên tấm nệm trái dưới sàn. Một người đàn bà đài các ném cái nhìn khinh thị về phía hấn rồi lui vào nhà trong. Người đàn ông ngoắc tay ra hiệu. Hấn hiểu và lập tức quỳ xuống.

Khi những ngón tay của hấn tiếp xúc với da thịt người đàn ông, tinh thần hấn mới dần dần hồi phục. Một tấm lưng phẳng phiu và mát lạnh. Kinh nghiệm cho hay, với những người nhiều thịt như thế này sẽ rất khó làm cho họ thỏa mãn. Mọi ngón nghề đấm bóp, vắn vẹo phải kéo dài thời gian, phải tăng thêm độ mạnh, mới hòng tạo ra những khoái cảm ẩn sâu dưới lớp mỡ dày, tận cùng trong các khớp xương.

- Làm nghề này lâu chưa?

Hấn dừng lại, tránh để giọt mồ hôi từ chóp mũi rớt xuống lưng ông chủ. Câu hỏi vừa rồi như thoát ra từ con mắt hẹp đang gà gà nhìn ngược lên, chứ không phải từ cặp môi dày méo xẹo trên mặt gố.

- Dạ lâu...

- Thu nhập có khá không?

- Dạ?...

- Thu nhập... Tiền ấy! Có kiếm được nhiều không?

Cùng với câu hỏi, mấy ngón tay ngắn ngắn vè vào nhau thoăn thoắt.

Hấn hiểu ra rồi. Nhưng hấn không đếm tiền theo cách ấy. Hấn chỉ quen tính công người ta trả cho mình bằng những gói mì ăn liền, những bữa cơm ở cái quán cơm đầu hẻm nhiều ruồi và khét mùi mỡ cháy. Chẳng bao giờ hấn có đủ tiền để được vè ngón tay.

Không để ý đến sự im lặng của hấn, ông chủ lại hỏi:

- Mấy con rồi?

Vẫn im lặng.

- Vợ chú làm gì?

- Chưa có vợ - Hấn buột miệng, nhe hàm răng ra cười. Nụ cười thật ngây ngô. Con mắt hẹp của ông chủ lại loáng lên một cái. Rồi bất ngờ ông quai tay ra sau, vỗ đánh bốp một cái vào chỗ kín của hấn. Hấn thất kinh, giật thót người. Cả tấm thân nặng nề, trơn láng như con cá heo nằm dài bên cạnh hấn rung lên từng chập theo tiếng cười khùng khục.

- Chưa có vợ, chưa có vợ hay máy móc bị làm sao rồi?

Nghe câu hỏi, hắn lờ mờ nhận ra cái cử chỉ vừa rồi của ông chẳng qua chỉ là sự sàm sỡ thân mật. Hắn tự trấn tĩnh và cảm thấy ngồ ngồ. Máy móc của hắn... Hay thật. Máy móc của hắn không làm sao cả. Hắn buồn cười quá. Hắn ngửa cổ ra cười theo. Lần này cười thành tiếng. Hình như ở một nơi nào đó có cả cô Thảo đang cùng cười với hắn. Hắn nghe rõ tiếng cười giòn khanh khách của cô...

- Điên à?

Người đàn bà đài các từ trong buồng thò cổ ra, gất. Tiếng cười im bật. Hắn lẳng lặng quay lại làm tiếp công việc dang dở.

- Ông vòng tay xuống bụng. Thế. Giữ nguyên nhé.

Trong tư thế lom khom, một tay hắn nắm lấy cổ tay vòng dưới bụng của ông chủ, một chân hắn đặt nhẹ lên lườn ông. Cần phải khỏe, bắt ngờ, dứt khoát trong động tác này. Toàn bộ lịch lạc ở phần thân người sẽ được sắp xếp lại, sau một chuỗi tiếng nổ nghe giòn rụm. Khách hàng lắm người sướng rên, móc tiền trong túi ra cũng có phần nhẹ nhõm...

Một, hai, ba... Khoan đã. Ông đừng cứng người. Đừng cứng người. Cứ nằm nguyên như thế. Nào, bắt đầu nhé. Một, hai... Hắn bóp chặt lấy cái cổ tay to nần nẫn. Nhún nhún người lấy đà. Ba này!

- Ôi!

Tiếng kêu văng lên. Hắn sững sờ buông tay. Ông chủ lật người lại, phơi cái bụng mỡ màng. Mặt ông nhăn nhó. Ông chưa kịp nói gì thì người đàn bà trong buồng đã nháy xỏ ra:

- Đám bóp gì kỳ vậy? Định làm cho người ta thành tật à?

Hắn biết mình lỡ tay. Đây, đã bảo là với những người như thế này, chỉ sơ ý một tí là khổ. Bây giờ đâm ú ớ, không biết ăn nói thế nào, không biết có nên tiếp tục công việc hay dừng lại. Người đàn bà lườm hắn, gất:

- Còn đứng đực ra đấy! Không biến đi?

Hắn vội vàng linh ra cửa, quên cả đòi tiền công. Mắt nhớn nhác canh chừng lũ chó. Khi cánh cổng sắt đã sập lại sau lưng, hắn nhẹ nhõm thở phào. Trời vẫn mưa. Hắn giở chiếc áo mưa trùm lên người, kẹp chiếc xập xèng vào nách, rồi vừa đi vừa tùm tùm cười. Hắn hình dung lại những điều vừa xảy ra trong ngôi nhà ấm áp sáng đèn. Hắn nhớ lúc bàn tay béo múp của ông khách vỗ vào đùi hắn. Có một cái gì đó đột ngột thức dậy. Nó cựa quậy, giống như cái mầm cây đội đất trời lên. Cái mầm cây bao nhiêu năm ngủ quên trong kim nén và tấm tối. Máu trong người hắn nhộn nhạo. Một niềm vui sướng kỳ lạ lần đầu tiên hắn phát hiện ra, đang bí mật bò lan trong cơ thể hắn. Tiếng cười giòn khanh khách của cô Thảo. Chiếc cổ trắng ngần và bộ ngực rung lên... Ông béo lại còn nói câu gì ấy nhỉ? Nói câu gì nghe buồn cười lắm? À, máy móc! Máy móc!... Hắn khoái trá lấp lại hai tiếng đó trong miệng, như lần đầu tình cờ phát hiện ra một điều kỳ thú. Cô Thảo ơi cô Thảo! Cô đừng vội đi ngủ nhé. Cô có ngủ thì hắn cũng sẽ gióng lên một hồi xập xèng để gọi cô dậy. Hắn sẽ kể cho cô nghe tất cả, rồi cô lại tha hồ cười...

Khu nhà trọ lụp xụp không còn ánh đèn, nằm thiem thiếp trong mưa. Cửa phòng cô Thảo đóng im ỉm. Hình như cô Thảo ngủ mất rồi. Rõ vô duyên chữa! Khi không thì nói nói cười cười. Lại còn ôm lấy cổ người ta mà khóc. Đến lúc người ta muốn nói chuyện... Hấn giận dỗi định lôi chiếc xập xèng ra, vỗ mạnh mấy hồi cho bố tức. Nhưng nghĩ thế nào lại áp sát tai vào cánh cửa. Nghe có tiếng người thở. Lại cả tiếng người nói thầm. Hấn chưa kịp nhận ra tiếng ai thì bất đồ cánh cửa mở bung. Dạt người sang một bên, miệng há hốc, hấn trân trối nhìn cái bóng người vừa từ trong đó vọt ra. Một thằng đàn ông. Thằng đàn ông vừa càu nhàu vừa xốc lại quần. Nó còn nhỏ toẹt bãi nước miếng khi đi qua trước mặt hấn.

Hấn vẫn đứng chôn chân ngoài hè với chiếc xập xèng câm lặng.

Thiên đường chớp mắt

Có lẽ còn lâu hấn mới tính đến chuyện mua bán nhà, nếu cái thằng hàng xóm chung tường phía đông không chuẩn bị lên lầu. Vợ chồng nó dất nhau sang, báo cáo xin phép hai bác tử tế, sợ sau này việc thi công kéo dài có thể làm phiền gia đình hai bác. Thằng chung tường phía tây đánh hơi thấy, như bị kích động, cũng dọa lên lầu tiếp. Mà chúng nó sẽ làm thật chứ không dọa. Chúng nó là dân nơi khác mới chuyển đến. Sẵn tiền mua nhà, giờ lại sẵn tiền đập nhà cũ đi để xây mới. Chỉ có hấn là chưa bao giờ mất thì giờ với những chuyện tương tự. Từ lâu hấn đã tin ở số mệnh. Con người ta có số cả. Đến vận khắc lên. Rồi thể nào cũng có lúc được mở mày mở mặt. Nói chuyện lâu liếc với hấn bây giờ thì... vợ vẫn! Nhưng vợ hấn lại khác. Con hấn cũng khác. Mùa mưa, mấy mẹ con phải xắn quần lội nước ở ngay trong nhà mình đến ruồng cả mười ngón chân. Chúng đếch cần biết đến thời vận. Chúng ngoác mồm kêu khổ. Bây giờ hai cái nhà hai bên ngất ngưỡng ngoi lên, nhà hấn càng tet dí xuống, càng lầy lội, chắc hấn cũng chẳng còn lòng dạ nào mà nằm rung đùi chờ thời.

Sau bữa trưa có chén rượu thuốc, hấn quắc mắt nhìn vợ:

- Bán nhà, chuyển chỗ khác!

Vợ hấn ớ ra. Không biết rượu nói hay người nói. Buổi chiều, hấn lẳng lặng lấy xe máy phóng đi. Trong túi chỉ có mấy đồng bạc lẻ, hấn xộc vào những con phố chưa một lần đặt chân tới. Ngạc nhiên trước những ngôi biệt thự sang trọng. Bàn thần ngó nghiêng những lô đất còn bỏ trống. Tò mò nhìn những tấm biển bán nhà. Hỏi thăm giá cả. Tính nhẩm trong đầu. Thậm chí đôi ba lần còn đánh liều trả giá, hẹn hò chủ nhà sẽ quay lại. Y như kẻ có tiền đang lùng mua nhà thật.

Nhưng điều khiến hấn ngạc nhiên hơn cả là tại sao cho đến tận lúc này, hấn mới tha thiết với chuyện nhà cửa đến thế? Bao năm qua sống trong khu tập thể cơ quan, hấn chẳng nghĩ ngợi gì. Những người ở xung quanh cũng không hề lẩn tẩn. Một dãy nhà cấp bốn chung vách chung tường. Mái chung. Cổng tiêu nước chung. Dây hành lang chạy thông thống từ nhà nọ qua nhà kia. Chủ nhật mọi người hè nhau làm vệ sinh, dọn hố ga, dặm lại mái ngói... Cho đến khi từng căn hộ được hoá giá, biến thành nhà riêng của từng người. Một số kẻ dạm bán nhà để chuyển đi nơi khác. Những vị khách lạ mặt xuất hiện chỉ trở, xì xào. Hành lang xây bít lại. Cổng rào dây kẽm gai. Mái nhà bị dỡ ra để coi nới. Xưa, chẳng ai để ý đến tường chung. Giờ, cái bức tường ấy bỗng trở nên quá mỏng mảnh! Bên kia nói thầm bên này đồng tai nghe. Đóng cái đinh lên tường thì như đâm, như thọc vào óc hàng xóm. Một đứa trèo lên mái nhà sửa ăng ten ti vi, mười đứa đứng dưới lấm lét canh chừng, sợ bị thay mất ngói. Láng giềng toàn những quân đáng ngờ, chỉ chực phá hoại hay làm gián điệp. Hơn nửa đời người, cơn thèm nhà bỗng nhiên trở dậy. Một ngôi nhà biệt lập. Một thế giới con con chả chung đụng với ai. Cơn thèm ấy ngấm dần, đau đầu, và cũng tuyệt vọng như một thứ tình yêu cuối mùa.

Hôm đó hắn cho xe chạy chậm chậm trên đường. Không nhớ đích xác là mấy giờ, chỉ áng chừng vào quãng đầu giờ chiều. Trời ong ong, lặng gió. Phố lạ, vắng. Nhà cửa hai bên thưa thớt, hầu như không có cửa hàng cửa hiệu. Tiếng máy xe đều đều. Buồn ngủ. Mấy trưa liền hắn không chớp được mắt... Nhưng đúng vào lúc tay lái chực lỏng đi thì hắn giật mình, chồm cả người lên đạp phanh. Xoẹt! Chiếc xe dừng khựng. Suýt nữa thì hắn lộn cổ về phía trước. Hoàn hồn nhìn ra. Một con chuột chạy ngang qua mũi xe. Trước khi chui vào bên trong hàng rào bông giấy mọc um tùm, nó còn quay lại, lườm hắn một cái.

"Bán nhà". Tấm biển nhỏ đập vào mắt hắn. Hắn đạp chân chống xe, ngẩn cổ nhìn qua hàng rào.

Ngôi nhà xập xệ, tênh toàng lập tức gây cho hắn cảm giác yên tâm, thậm chí còn thân thiện hơn cả mong đợi.

Một phụ nữ như vừa khoác vội chiếc áo lên người, đơn đả chạy ra mời hắn vào. Hắn dắt xe qua cổng. Khoảng sân nhỏ láng xi măng đã bong tróc gần hết. Góc sân có chiếc bể to đầy kín nắp, trên mặt rụng đầy lá khô, chắc hẳn được xây từ hồi dãy phố chưa có nước máy. Hắn bỏ dép ngoài cửa, bước vào nhà. Nền gạch men cũ kỹ xám màu, mát lạnh. Ngôi nhà chỉ có hai phòng: một phòng khách, một phòng ngủ, đằng sau vẩy thêm ra một cái mái nhỏ lợp tôn dành cho bếp và nhà vệ sinh.

"Tối và ẩm" - nhận xét đầu tiên của hắn về ngôi nhà.

Nhưng ngay cả nhược điểm này cũng khiến hắn dễ chịu. Ở trong bếp, ở cái chỗ tối nhất ấy, lúc đang đưa tay lần tìm công tắc đèn thì cô chủ bỗng dưng áp sát vào người hắn. Hắn rụt ngay tay lại. Trong bóng tối, vừa kịp xảy ra một vụ đụng chạm giữa lưng và ngực. Cảm giác về bộ ngực: thông, nặng, đung đưa. - Bao nhiêu? - Hắn vào thẳng vấn đề, sau khi rảo một vòng từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

- Có người trả ba mươi sáu cây nhưng chưa bán.

- Nhiều chuột quá - Hắn buột miệng. Lúc xuống bếp, một con trong gậm chạn phóng vọt ra, đâm sầm vào chân hắn. Quay lên nhà, lại thấy tiếng lục đục trong gậm giường phòng ngủ.

- Vô thiên lủng! - Bộ ngực phóng tưng vui về thừa nhận.

- Ba ngày nữa tôi quay lại.

Nàng mỉm cười gật đầu. Hắn dắt xe ra đường. Nhiệt độ bên ngoài có sự chênh lệch rõ ràng. Hâm hấp nóng. Tự nhiên hắn thấy người lâng lâng như bị tiêm một liều thuốc mê.

Ba ngày nữa hắn quay lại thật. Không xác định được bao nhiêu phần trăm vì chuyện mua bán, bao nhiêu phần trăm vì cặp vú thả rông như hai con thú nhón nhơ. Một bộ ngực tự do như vậy không hiểu sẽ bùng nổ theo cách nào, nếu được đánh thức? Hắn thích cả bầu không khí trong căn nhà. Tối. Lạnh lạnh. Có mùi chuột. Hắn có những ý thích thật kỳ cục. Người ta thích nhà lầu, thích tiện nghi, còn hắn chỉ thích ở nhà trệt, mắc võng nằm dưới gốc cây ngoài vườn. Có lần hắn đã ngăn người ra trước một bãi phân bò tươi như trước ân sủng bất ngờ của thượng đế. Đã từ lâu lắm, từ khi bỏ quê ra phố, hắn chưa khi nào được thấy lại cái mùi nồng nàn, âm ẩm của phân bò. Trong quan hệ với đàn bà cũng vậy, hắn ưa sự đơn giản, hồn nhiên. Hắn từng yêu say đắm một cô nàng mỗi khi cảm cúm sơ sơ lại nhắn tin cho hắn qua điện thoại di động "*Em bị chúng gió*". Còn khi mắng yêu hắn thì nàng nhắn: "*Đồ mát lết*". Lúc vui cũng như khi buồn, lúc giận dữ cũng như khi muốn rủ hắn đi chơi (tức là đi thuê phòng để ngủ với nhau trong giờ hành chính), nàng gửi cho hắn duy nhất một tin: "*Muốn chết không?*". Nàng tự cởi bỏ quần áo mỗi khi lên giường. Cuồng cuồng cởi hộ luôn cho cả hắn nữa. Rồi *mát lết* đến mức chẳng bao giờ thêm đoái hoài những chiếc khăn sạch sẽ thơm tho trong khách sạn. Nhưng chính vì thế, nàng đã vô tình thường thêm cho hắn cái lạc thú thầm kín nhìn tấm ga trải giường trắng tinh nhàu nát với một vũng nhỏ đẫm ướt... Từ lâu hắn không được nghe tiếng chuột rúc. Hắn hình dung thật rõ ràng mùi mồ hôi khen khét toả ra từ thân thể cô chủ nhà. Thế nào cũng

tới cái lúc đó. Hắn sẽ ngủ với cô ta. Hắn còn biết chắc là sẽ ngủ vào buổi chiều. Phở vắng, lặng tiếng xe tiếng người. Ở dưới gầm giường, chỉ có tiếng rúc rích thanh bình của lũ chuột.

Tiền nhà thoả thuận dễ dàng với giá ba mươi lăm cây chẵn.

Hắn đặt trước năm cây. Đây là khoản đầu tiên hắn phải đi vay trong "chiến dịch" mua nhà.

Tiếp theo, hắn đánh tiếng bán nhà.

Khách đến xem nhà nhìn ngắm, hỏi han, đo đạc chi li đủ thứ. Có kẻ trả đại một cái giá thật thấp rồi biến nhanh. Không đứa nào quay lại lần thứ hai. Một tháng trôi qua. Hạn đặt cọc sắp hết. Nhà không bán được. Không có tiền chồng đủ để lấy nhà mới thì năm cây vàng đặt cọc mất trắng. Hắn tỉnh hẳn. Quáng quàng làm theo những gì người khác mách bảo hoặc tự hắn nghĩ ra. Hắn lên lên thấp nhang ở một ngôi chùa trên sườn núi. Trong lúc rưng rưng cầu xin trời phật phù hộ thì cặp vú thả rộng lại lớn vồn trong đầu. Hắn sắm cái lễ nhỏ kèm một đạo bùa như đoạn dây thừng xoắn lại, về nhà khấn vái si sụp. Khấn xong chôn bùa xuống đất, lại buồn cười chẳng hiểu cái hành vi lẩn thẩn này liên quan gì với năm cây vàng vừa đội nón ra đi? Cuối cùng, hắn chợt nghĩ ra một cách nữa có thể giảm căng thẳng thần kinh: đi xem bói.

Ồ, lại nói chuyện xem bói. Hắn xem bói quá nhiều. Hồi còn ở Hà Nội, không có thầy nào nổi tiếng mà hắn bỏ qua, kể cả những vị mà đám trí thức ngồi lê hay bọn văn nghệ sĩ buôn nước bọt phải kính cẩn ngả mũ. Nhưng cứ gặp hắn là y như rằng các vị phán sai toét! Trước mặt các vị, hắn ngoan ngoãn vâng dạ, tỏ vẻ phục sát cổ. Ra khỏi cửa, hắn tìm chỗ khuất, tè một bãi. Xong! Tất cả bí mật của đời hắn vẫn chỉ có mình hắn biết! Cho đến lần hắn gặp bà thầy nổi tiếng ở tỉnh Đông... Bà này nghe nói hồi còn trẻ bị sét đánh sém chết. Ngây ngậy đại đại ít lâu, bỗng dưng phát tiết ra tài ngoại cảm. Ngồi một chỗ cảm máy di động, leo lên mách nước cho người đi tìm mộ cách xa cả nghìn cây số cứ như tìm trong vườn nhà mình. Đoán số mệnh thì không chệ vào đâu được. Nhà lúc nào cũng đông khách như ở phòng công chứng. Một lũ con nhang đệ tử quây quần. Hắn đến, xếp hàng toát mồ hôi mới đến lượt. Thầy nhìn hắn hồi lâu, mặt vừa ra như đất ải gặp mưa. Tất cả những cần ăng-ten nhạy cảm nhất nổi thầy với thế giới huyền bí bị vật trụ. "*Nhà anh cao số quá. Thầy chịu*".

Hắn cúp tai ra ngô. Không tè. Nhưng trong bụng rất lấy làm khoan khoái. Có thể chứ. Chỉ có con mẹ này dám nói ra sự thật! Còn các thầy trước đây bị tước vũ khí mà vẫn cố võ mồm. Từ đây hắn nhạt hẳn chuyện bói toán. Tưởng là dứt được. Nhưng bây giờ, giữa lúc cùng quẫn, hắn lại muốn thử một lần nữa. Biết đâu?

Nhà ông thầy này ở trong một con hẻm ngoằn ngoèo, nhỏ bé đến nỗi phải vào một đường ra một đường. Ông ta như đã ngồi chờ sẵn ở bên bàn, đôi mắt ngưỡng thiên trắng đục hướng lên xà nhà:

- Ký tên vào đây.

Thầy đưa hắn mảnh giấy và cái bút.

Hắn hoang mang ký.

Mắt vẫn ngược nhìn ngọn đèn tuýp với mấy con thạch thùng, nhưng câu đầu tiên buột khỏi miệng thầy đã như một cú ra đòn trúng đích:

- Định đổi chỗ ở à?

- Không... Dạ vâng.

- Đổi được đấy.

- ...?

- Sợ chưa bán được nhà nên chưa có tiền chứ gì?

- ...!

- Chưa có thì người có...

- Thầy nói đại ra đi. Lấp lửng sót ruột chết đi được!

- Thì thầy bảo sẽ có đủ tiền cho anh mua nhà mới mà! Được chưa? - Ông thầy chăm chú dùng bút và thước đo đo vạch vạch những đường ngang dọc lên chữ ký của hắn, rồi lại bắt thần ngẩng lên - Mà này, đừng đi vay lãi nhất làm gì cho phí công.

Hắn giật mình. Vừa tới qua, hắn cũng bảo vợ mang giấy bút đến ngồi cạnh, nhưng không phải để xem bói bằng chữ ký, mà để nhắc điện thoại gọi cho đám bạn bè. Hắn hy vọng sẽ vay nóng mỗi người được vài ba cây, và nhờ vợ ghi giúp cái danh sách.

- Thầy nói sao cơ ạ?

- Sẽ có người mang đến cho vay trọn gói.

Sướng chưa! Nếu đúng thế thì thánh thật. Dường như còn đọc thấy sự bần khoản nhỏ nhỏ trong hắn, thầy phán luôn:

- Nhà cũ cũng bán được. Đừng sợ.

Hắn lại há mồm nhìn ông thầy. Ba ngày nữa hắn phải chồng đủ tiền. Ngày chuyển nhà cũng đã định rồi. Nói giả dụ, khi hắn đã rời đi mà cái nhà cũ còn khoá cửa để đấy, như nhà hoang, nhà có "vấn đề", thì để mục ra cũng chưa chắc có đũa dòm dò.

- Được nhà, được cả người, còn muốn gì nữa?

Lần này thì hắn chờ người. Lờ mờ đoán. Lờ mờ hiểu. Bùn rùn, bênh bồng như lại được tiêm cho mũi thuốc. Hắn rút tiền đặt lên đĩa. Không nhớ bao nhiêu. Thầy vẫn nhìn thạch thùng. Hắn lùi ra, cổ trần tĩnh để không vấp chân vào đám guốc dép, nhường chỗ cho mấy mụ đàn bà đang nhấp nhòm đọi đến lượt.

Những điều lão thầy bói nói cứ đúng tăm tắp như có âm binh sắp đặt.

Ngay chiều hôm sau, tự nhiên có thằng bạn lâu ngày không gặp mò đến rủ hắn đi uống bia.

Thằng này vừa bị tai nạn xe máy suýt chết. Đêm, nhậu say về, gã tông thẳng xe vào cái bùng binh dựng tạm, làm gãy đôi tầng bê tông dày hai mươi phân, bay qua chiếc bùng binh đường kính hai mươi mét, mặt kéo lê trên đường, đi trọn hàm răng dưới. Không thuộc loại thân thiết có tên trong danh sách gọi điện vay tiền. Nhưng khi nghe hắn kể, bỗng xưng xưng lập lại gần nguyên văn lời lão thầy bói:

- *Đừng vay lãi nhất làm gì! Để đấy tôi lo cho ông!*

- Nhưng vốn liếng làm ăn của cậu?...

Gã bạn cười khẩy:

- Nói thật, tôi có tích góp được một khoản. Sau cú tai nạn vừa rồi, tự dưng thấy đời... vô nghĩa lý! Sống chết đéo biết thế nào. Định mang ra sắm cái xe hơi, vì vụ đây đó cho sướng. Nhưng bây giờ ông cần, tôi có thể hoãn vụ xe hơi lại.

Gã nhần nhần cái hàm răng giả mới lắp, vẻ mặt đầy khinh thị:

- Cho ông mượn, đến khi nào ông bán được nhà!

Hôm sau, hắn mang cọc tiền đô của thằng bạn cho vay ra tiệm vàng đổi lấy vàng, chồng đủ ba mươi cây còn lại cho cô ả bán nhà. Hắn không quên thoả thuận với cô ta ngày giao nhà.

Một tuần sau, giữa trưa, có gã thanh niên xồng xộc xông đến lúc hắn đang ngủ:

- Anh bán nhà?

Hắn chưa kịp trả lời, gã thanh niên đã đồng tuốt ra sau bếp:

- Có nở hậu không đây?

Hắn vẫn chưa kịp trả lời, gã thanh niên lại tiếp tục bán liên thanh:

- Ngót trăm mét vuông. Bao nhiêu? Nghe "cò" nói anh đòi hai lăm cây? Mua chỗ này thì coi như chỉ mua đất, không có nhà. Bớt đi một cây lấy may. Xong chưa?

- Tao bớt hẳn cho mày cây rưỡi! Mà coi như hai cây. Vì tao còn phải chi cho "cò" năm chỉ.

- Ô kê! - Gã thanh niên rút phất trong túi ra hai cây vàng đặt cọc.

Trong khoảng thời gian giữa hai sự kiện đó, hắn đã kịp đi "công tác" xa năm ngày. Hắn xách cặp gọi taxi chở ra bến xe liên tỉnh, nhưng ngay buổi chiều lại lộn về ngôi nhà sắp chuyển đến. Cô ả ở đó đã hoàn toàn thuộc về hắn, sau khi hắn chồng đủ số vàng cho ả. Năm ngày liền họ

không bước chân ra khỏi cửa, quán quýt vằn vữa với nhau ở trên giường. Căn phòng âm âm tối, nồng nực hơi người lẫn hơi chuột. Cuộc mây mưa kéo dài vô tận, xuyên ngày sang đêm, lúc ráo riết lúc lơ mơ ngay cả trong những bữa ăn và những giấc ngủ ngắn. Hắn đã mua một đồng hồ ăn nguội chất sẵn trên bàn: giò, chả, xúc xích, sữa tươi, bánh mì, nước uống. Những con chuột cũng tha hồ dự phần bữa tiệc thừa mứa. Chúng chén xong rồi lăn ra ngủ, lưng cụng trên bàn, dưới đất, gầm giường, cạnh đám guốc dép hay bát đĩa rách. Sang đến ngày thứ năm, hắn giật mình phát hiện ra chỗ lòng kín của mình bạc trắng ra, xơ xác như búi cỏ chết.

Gần sáng ngày giao nhà, hắn mơ thấy cô ả bịn rịn đưa cho hắn chiếc chìa khoá. Chiếc chìa khoá mở cửa vào ngôi nhà - thế giới riêng mà hắn từng ao ước, những ngày qua dường như còn được nâng cấp thành một thứ thiên đường nho nhỏ. Hắn mân mê ngắm nghía chiếc chìa khoá trên tay. Khi ngẩng lên thì không thấy ả đâu nữa. Trên mảnh sân xi măng tróc gòn hết, thoáng bóng một con chuột lao nhanh ra đường. Có tiếng xe chạy âm âm và tiếng phanh rít lên...

Hắn bừng tỉnh. Rửa mặt. Đánh răng. Mặc quần áo. Xách túi đồ lễ gọn nhẹ, một miếng thịt, một con cua, một con tôm kèm một thẻ nhang vợ sắm cho từ hôm trước rồi dắt xe ra cửa.

Đầu tiên hắn tưởng vì hồi hộp nên đã phóng xe quá mất một đoạn. Nhưng khi lộn đi lộn lại mấy lần, hắn vẫn chẳng tìm thấy hàng rào bông giấy, cánh cổng sắt han rỉ và tấm biển số nhà cũ kỹ ở đâu.

Hắn đang định thản thì cánh cổng nhà trước mặt mở ra - nhà số 53.

- Ông tìm ai? - Chủ nhà 53, một lão già đầu hói đeo kính nhìn lom lom.

- Tôi tìm nhà 51C.

Lão già vươn cái cổ ngẩng về phía trước, cặp kính xệ hắn xuống mũi:

- Chỉ có 51A, 51B. Hơn sáu mươi năm ở đây, chưa bao giờ thấy nhà 51C.

Cái đầu hói với cặp kính biến vào sau cánh cổng. Cánh cổng kêu cọt két.

Hắn dụi mắt. Vẫn không thể tin nổi. Cứ như khoảnh đất trước mặt đã bị co rút lại, xoá sạch mọi dấu vết của ngôi nhà hắn đang tìm.

Đúng lúc đó, hắn lại nhìn thấy chuột.

Một con chuột chết. Bị xe cán. Nằm phơi bụng bên đường, trong vũng máu đông.

o

Hắn còn phải qua lại con phố đó nhiều lần.

Tim hắn đau nhói mỗi khi nhớ ra một thứ. Cái nắp cống vỡ. Cây trứng cá bên trụ cổng. Căn phòng âm u. Mùi chuột. Người đàn bà... Đôi khi như một kẻ lú lẫn sự tỉnh, hắn hoảng lên phóng xe lung tung. Nhưng đích cuối cùng vẫn là con phố ấy, con phố vắng vẻ, không có vỉa hè, nối liền một ngã ba với một ngã tư. Và mấy cái số nhà 51 chết tiệt, lần nào đi qua hắn cũng phải lằm nhằm đếm đi đếm lại trong đầu.

Không hiểu sao không ai muốn đả động đến chuyện rui ro của hắn. Cứ như chuyện đó chưa từng xảy ra.

Vợ con hắn không hỏi.

Thằng đặt cọc mua nhà hắn biến mất, coi như hy sinh hai cây vàng.

Thằng bạn cho vay tiền cũng mãi lâu sau mới quay lại, cưỡi trên chiếc CAMRY màu đen *hai chấm bốn* bóng lưỡng, bắt tay hắn và quay đi chỗ khác. Cử chỉ đó càng khiến hắn đinh ninh rằng mình sẽ bị đuổi ra đường bất cứ lúc nào.

Còn lão thầy bói thì chịu chết không nhận ra hắn. Hắn tìm mọi cách gọi chuyện, nhưng lão chỉ ngồi lặng phắc, hướng đôi mắt trắng đục lên xà nhà. Có một lần lão giật mình choàng tỉnh khiến hắn mừng hụt. Hắn tưởng như lão lại nhìn thấy nó - cái thiên đường nhiều chuột của hắn - vừa bay qua.

2 - 2006

Phụ đính:

Miền cực lạc

Truyện này viết từ năm 1991. Một năm sau gửi tham dự cuộc thi truyện ngắn của nxb Văn nghệ Tp HCM, được chọn in vào một tập truyện dự thi (trước khi chấm giải). “Miền cực lạc” được chọn làm nhan đề tập truyện Vì truyện ngắn này mà khi cuốn sách đó ra đời đã lập tức bị thu hồi, sau đó NXB cũng hủy luôn cuộc thi! Một sự cố hình như chưa có trong tiền lệ. Mãi đến mười năm năm sau, nó mới được in lại trong tập “Truyện ngắn hay năm 2001” của NXB Hội Nhà Văn. Sau đó năm 2003 được in trong tập truyện “Tuyệt đối yên tĩnh” của tác giả. Năm 2005, “Miền cực lạc” được dịch ra tiếng Nhật in trong tạp chí Shincho (số 1200) trong một tạp chí văn học lâu đời và uy tín; nhất là tạp chí đó lần đầu dịch và in truyện nước ngoài. VCV

P., bốn mươi tuổi, cao một mét sáu mươi, mười bảy năm phục vụ trong ngành thống kê, là một người đàn ông trông vẻ ngoài không có gì đặc biệt so với những người đàn ông-viên-chức khác, ngoại trừ một cố tật là hay đổ mặt.

Ông sống trong một khu tập thể nghèo nàn nhưng yên tĩnh, không hề có ý định giao du với bất cứ ai và nói chung cũng không ai hơi đâu để ý đến ông.

Hàng ngày ông đạp xe đi làm và từ chỗ làm trở về nhà theo một lộ trình đã ổn định từ mười bảy năm nay. Trên quãng đường ấy, thỉnh thoảng P. gặp lại một người quen cũ – một bạn học từ thuở xa xưa hay một người nào đó đã từng biết ông qua những lần giao dịch công tác. Những người này mỉm cười gật đầu chào ông. Có người thân ái hơn thì dừng hẳn xe lại, bắt tay và hỏi han đôi ba câu ân cần. Mỗi lần như vậy, P. đỏ văng hết cả mặt mũi, nói năng lắp bắp, cử chỉ lúng túng cực kỳ khó coi. Ông còn phải tiếp tục sống trong tâm trạng thảng thốt rất lâu sau đó, giống như người suýt bị bắt quả tang vì một việc làm ám muội.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, và cuộc đời của P. có lẽ chẳng còn gì phải nói nếu không muốn làm cho nó thêm loãng nhạt. Cho tới một buổi sáng tháng mười năm một ngàn chín trăm chín mươi mốt... Sáng ấy trên đường tới sở, P. bất chợt gặp đám đông đang xúm xít chung quanh một chiếc xe tải đỗ chèn ềnh giữa lòng đường. Nhìn vẻ mặt hiếu kỳ của mọi người, ông đoán ngay: tai nạn giao thông. Giá như mọi lần khác thì ông đã tìm cách lảng xa – ông vốn là người lịch sự và luôn luôn chấp hành nghiêm chỉnh các lề luật ở nơi công cộng. Nhưng hôm đó không hiểu có sức cảm dỗ ma quái nào đã khiến ông dừng xe và ngó cổ vào. Trên nền đường, ngay cạnh bánh xe tải, xác một người đàn ông nằm sóng sượt. Thi thể nạn nhân bầm dập, nhưng hàm răng lại đang nhe ra như cười. Điều này đột ngột gây cho P. cú sốc rất mạnh. Ngay lập tức, ông hiểu rằng thực sự người kia không chết. Linh hồn – tức cái phần còn sống, thậm chí còn tồn tại vĩnh cửu của y đã vọt thoát ra khỏi ngôi-nhà-thân-xác vừa kịp lúc ngôi nhà đó bị húc đổ và dập vỡ. Giờ đây, nó, cái linh hồn nhanh chân ấy, hắn còn đang quanh quẩn đâu đây, trên ngọn cây, thậm chí ngay trên nóc xe tải, và đang lặng lẽ cười vào mũi đám đông lảng vảng dưới lòng đường.

Có linh hồn thật không? Có sự siêu thoát ngoạn mục của nó khỏi thể xác thô tạp và ngán ngẫm hay không? Thần kinh P. tập trung cao độ vào câu hỏi này. Đến nỗi, ông không hề biết rằng, con người ông, về mặt cơ chế, đang có sự chuyển đổi ráo riết. Phải đến khi nhìn thấy chính mình đang ngồi trên xe đạp, ông mới kịp kinh ngạc. Xe vẫn lăn bánh, còn gương mặt ông – gương mặt của con người đang ngồi trên xe ấy – thì lại trắng bệch ra như cái xác không hồn. Sau một cú va chạm mạnh vào lề đường, P. lồm cồm bò dậy và sực tỉnh.

Ông không dám nhảy lên xe đi tiếp. Người chưa hết run, ông dong xe đi bộ trên hè, cố làm ra vẻ bình thản, nhưng một nỗi hồi hộp thật khó tả khiến tim ông đập cuồng lên. Ông biết rằng, do sự tình cờ, ông đã phát hiện ra cái khả năng dị thường của chính mình.

*

Cuộc thí nghiệm đầu tiên dự kiến vào lúc mười chín giờ ba mươi phút cùng ngày. Bữa cơm vừa kết thúc, mâm bát dọn đi, một mình P. ngồi nán lại bên bàn. Ông bình tĩnh pha một ấm trà. Suốt cả ngày hôm nay ông căng thẳng chờ đợi giây phút này. Đã có lúc lòng kiên nhẫn suýt bị đánh gục – P. định thử luôn ngay tại bàn giấy... Nhưng bây giờ, ông lại thấy cái khả năng phi thường đó không có gì xa lạ với ông – ông muốn đem nó ra sử dụng lúc nào cũng được.

P. thông thả mở cặp, lấy ra tờ báo mới. Ngay trang nhất, báo đưa tin về cuộc thi hoa hậu đoàn trang toàn quốc. Cần phải nói thêm rằng, ở cái thành phố hẻo lánh của P. không mấy ai quan tâm đến cuộc thi, nhất là những người ở lứa tuổi ông và có hoàn cảnh sống tương tự. Nhưng P. thì ngược lại – ông âm thầm theo dõi ngay từ lúc cuộc thi khởi đi bước đầu tiên. Và khi đài phát thanh, trong bản tin chiều cách đây vài ngày loan báo kết quả, ông đã lặng lẽ mặc quần áo đi ra đường. Nói đúng hơn là cả thành phố quạnh vắng lúc bấy giờ chỉ có một mình P. đi xuống đường, làm một cuộc diễu hành chào mừng thầm lặng.

Trên trang nhất, những tấm ảnh màu tuyệt đẹp – kỹ nghệ in ấn mấy năm qua đã tiến một bước dài! P. tò mò ngắm nhìn gương mặt Hoa hậu. Không, quả thật ông không thích các hoa hậu nói chung. Vẻ đẹp của họ hoàn thiện quá, trí tưởng tượng của kẻ chiêm ngưỡng sẽ chết luôn cùng với niềm thán phục. Ông yêu các á hậu hơn. Ông sẵn lòng chia sẻ với họ nỗi cảm thông trước một thắng lợi chưa tuyệt đối.

Á hậu thứ nhất đứng bên phải Hoa hậu, không hiểu sao lại có vẻ mặt hơi buồn. Khi P. nhìn nàng bằng cái nhìn dịu dàng nhất mà ông có, đột nhiên nàng thay đổi thái độ. Từ trong trang báo, nàng khẽ nheo một mắt lại – dấu hiệu chứng tỏ nàng đã nhận ra ông, đồng minh đáng tin cậy, giữa cái đám đông có khiêu thẩm mỹ nông cạn nhón nháo nhiều ngày qua trước mặt nàng. P. cảm động ngây ngất. Sau cơn rùng mình khoan khoái, ông chợt thấy mình rơi tõm xuống một lòng giếng sâu hun hút, tối mù mịt. Gió thổi ù ù hai bên tai. P. hoảng hồn, cố vùng vẫy để thoát khỏi trạng thái rợn ngợp không trọng lượng, nhưng vô hiệu. May sao đúng vào lúc tưởng như hoàn toàn tuyệt vọng thì cuộc rơi bất ngờ kết thúc. Một khoảng không chan hoà ánh sáng mở oà ra trước mắt P. Trong vùng ánh sáng siêu thực, ông nhìn thấy nàng – Á hậu thứ nhất – bằng xương bằng thịt. Cái chấm nhỏ xíu trên mép nàng trong bức ảnh đã hiện nguyên hình là một nốt ruồi son. P. thấy mình vững tin lên và hơn thế, ông còn hào hoa phong nhã chẳng kém gì ai.

- Đợi anh đã lâu chưa? – Ông hỏi.

- Một thế kỷ! – Nàng đáp.

- Thế cũng chưa gọi là lâu – P. thở phào, tự nhiên nảy ra nhu cầu triết lý – Có những người mãi mãi tìm nhau nhưng vĩnh viễn chẳng bao giờ gặp nhau. Còn anh và em thì...

- Tiền!

P. ngừng bật. Ông ngỡ ngác mắt một chút. Ông có nghe nhầm không đấy? Hình như là ông nhầm. Để khẳng định mình nhầm, ông dấn lên một bước. Quả thật nàng đã ngoan ngoãn để cho ông hôn lên nốt ruồi son. Họ dặt tay nhau đi, phơi phới trong khoảng không bao la với thứ ánh sáng diệu huyền. P. còn định hỏi nàng một số câu hỏi nữa, tỉ như: tại sao nàng yêu ông; nàng có hiểu ông không; nàng có tin rằng ông là người duy nhất trên thế gian này đánh giá đúng về đẹp tâm hồn và thể xác nàng, vân vân... Nhưng không hiểu sao cái âm thanh chết tiệt ấy – “tiền” – cứ văng vẳng bên tai ông, khó chịu như tiếng vo ve của một con nhặng. Lại nữa: nàng vẫn mặc trên người chiếc áo thời trang còn nguyên cả biển số, như đang trong cuộc thi. Số 36! Chính *nút*. P. lại liên tưởng rất nhanh đến những chiếc biển số gắn sau đuôi xe máy. Chẳng là ông vẫn có thói quen mỗi lần đi ngoài đường lại nhằm tính số *nút* của những chiếc xe máy phóng ào qua mặt. Thường là xe càng sang thì biển số càng “đẹp” – nghĩa là số *nút* càng lớn. *Nút* của nàng tối đa... Rõ thật khi! Nhắm nhí đến thế là cùng. P. kiên quyết xoá bỏ những liên tưởng thô thiển chỉ chực làm phương hại đến cái không khí thần tiên mà ông đang đắm mình trong đó.

Cuối cùng, họ cũng đến được đích mà không quá phức tạp như ta tưởng. Khi cả hai đã ngã mình trên bãi cỏ êm ái và P. chuẩn bị ngất lịm đi vì sung sướng, đột nhiên ông lại nghe:

- Tiền?

- Gì cơ?

- Tiền!

- Tiền nào?

P. dỏng tai lên để nghe cho rõ thì lập tức tai ông bị tóm ngay lấy và xoắn đi khá đau. Trời đất bỗng tối sầm. Tất cả biến mất – chôn thần tiên cùng Á hậu tuyệt kỳ. Con đường hầm hun hút. Gió thổi ào ào. Chớp mắt, ông đã hiện diện ở nhà mình bên chiếc bàn ăn. Tờ báo đẹp lẩn xuống đất.

Những ngón tay tai ác nới lỏng vành tai của ông ra. Giọng bà vợ rin rít:

- Chỉ khéo vờ vịt. Mê ngủ chắc? Tiền, tiền nào nữa... Hôm nay là mồng năm, nhớ chưa?

P. hồi tỉnh, thừa nhận đúng hôm nay là mồng năm. Đã thành lệ, cứ đúng ngày mồng năm hàng tháng là bà vợ khảo tiền lương của ông. Nhưng lần này...

- Hôm nay là mồng năm, nhưng là tháng đầu quý, lương chậm.

P. ôn tồn giải thích, đồng thời rất ngạc nhiên thấy có cái gì vương vương ở trong quần. Ông thoáng đỏ mặt. Lừa cho bà vợ ngồi xuống yên ổn ở chiếc ghế bên kia bàn, ông đứng dậy, áp úng đĩ vào nhà trong. Dáng đi lom khom khác hẳn thường ngày, nhưng may vợ ông không để ý – bà đang rầu rĩ về chuyện tiền nong.

P. đi thẳng xuống nhà tắm, cẩn thận cài cửa lại. Ông tụt phăng chiếc quần mặc nhà rộng thùng thình. Bộ phận đàn ông trên cơ thể ông cương to, rắn chắc, nóng rẫy, bật văng ra như một chiếc lò so bị hãm. P. bàng hoàng. Rồi ông lập tức hiểu ra đây là di chứng duy nhất của cuộc du hí vừa rồi trong miền cực lạc. Ông bần thần hồi lâu. Sau rớt, quyết định hạ nhiệt độ cho nó bằng cách tưới lên những gáo nước lạnh.

Tốn khá nhiều nước. Xong xuôi, P. thư thái bước lên nhà. Có một niềm vui trẻ trung, tuyệt mật, đang nhảy nhót trong lòng ông.

*

Vậy là cuộc thí nghiệm, mặc dù không được P. chủ động, vẫn cứ diễn ra và kết thúc khá thành công. Giờ đây bất kỳ lúc nào, chỉ cần khôn khéo hơn một chút, ông cũng có thể từ bỏ cái thế giới xám xịt và tẻ ngắt thường ngày để phiêu diêu sang một thế giới khác hoàn toàn như ý. Những lúc ngồi một mình trước cái bàn giấy lạnh tanh ở cơ quan mà chẳng có việc gì làm. Những buổi tối vô vớ bên bà vợ khắc khổ trong căn nhà thừa muối và thiếu ánh sáng điện. Ông

chẳng đợi gì làm việc đó khi đang đi trên đường. Và thích hợp hơn cả là sau bữa ăn tối lên ra ngoài sân dưới giàn hoa thiên lý. Ở đó, P. đã bố trí sẵn cho mình một chiếc ghế tựa. Từ cái sân bay bằng gỗ tạp hết sức khiêm tốn này, ông đã thực hiện bao nhiêu phi vụ tuyệt thú. Trong cái lãnh địa lý tưởng chỉ mình ông biết cách đặt chân tới, linh hồn ông mặc sức rong chơi, chạy nhảy tung tăng như đàn gia súc trên đồng cỏ tươi non.

Đã có lúc, lạ Chúa, ông muốn ở lại hẳn bên ấy. Ông định vĩnh viễn từ bỏ cái thế giới cứ khiến ông luôn luôn bị đờ mắt! Có quá nhiều lý do chính đáng để ông làm việc này, kể cả một thực tế mà nhờ có chuyên môn P. mới nắm được: theo những số liệu thống kê mới nhất, số người đờ mắt trên thế giới nói chung và trong nước nói riêng đang ngày một ít đi. Điều này khiến P. ngấm ngầm lo ngại. Tuy vậy, ông vẫn chần chừ. Ông chần chừ vì những lý do khác kém quan trọng hơn, nói đúng ra là những lý do cực kỳ vớ vẩn: chiếc xe đạp để ngoài sân quên chưa khóa, một tờ bạc rách chưa kịp dán lại... Và bà vợ... Ôi chao, bà vợ ông, người đàn bà héo hon giờ đây chỉ thạo nắn túi chồng trong những ngày mùng năm hàng tháng. Một ngày xấu trời xa lắc nào đó, ông đã kết hôn cùng với bà; đã chung sống với bà chừng ấy năm và đẻ ra một lũ con xem ra tương lai cũng chẳng có gì sáng sủa hơn bố, nghĩa là cũng ngờ ngác, ầu sầu và rất hay đờ mắt. Ông không nở từ bỏ họ. Trong cái hành vi quay về của ông, bên cạnh sự khờ dại, còn có một nỗi buồn mà không phải ai cũng dễ dàng thông cảm.

Dần dà, với nàng Á hậu khả ái, lòng ngưỡng mộ của P. cũng ít nhiều bị thương tổn. Thực tình ông không làm sao phân biệt nổi ai là người đã đòi tiền ông hôm đó – vợ ông hay nàng? Nghi ngờ thì rất khổ. Vả lại, trong cái thế giới hoàn mỹ kia không có chỗ cho sự nghi ngờ. Những chuyến bay vì thế đã có phần chênh mảng. Chưa biết chừng chúng còn chằm dứt hẳn, nếu không bất ngờ xảy ra một sự việc khiến nguồn cảm hứng của ông được hâm nóng, và ông ráo riết chuẩn bị cho một cuộc phiêu lưu mới...

Hôm ấy, P. quyết định đi may một chiếc quần. Bình thường ông chỉ có hai chiếc để thay đổi. Cả hai đều đã cũ sờn, gần đây lại phải trưng dụng thường xuyên vào những cuộc mật du như ta đã biết, nên một chiếc đã bục rách. Ông chọn cái tiệm may vắng vẻ, xoàng xĩnh ngay trên đường đi làm hàng ngày. Tiệm có cái tên rất đẹp: Ngọc Hân. Nhưng chủ tiệm – trùng tên nàng công chúa nổi tiếng trong lịch sử – lại là một cô gái nhỏ thì, suốt ngày ngồi bên bàn may lơ đãng nhìn ra đường, đầu nghênh nghênh sang bên như người nặng tai. Lúc P. mang vải tới, cô có vẻ mừng rỡ ra mặt. Cô dẫn ông vào phòng trong, đo cho ông rất cẩn thận.

- Thằng bé nằm bên nào?

- Thằng bé nào? – P. ngạc nhiên, và ông phải nhắc lại câu hỏi lần thứ hai, cô chủ tiệm mới nghe ra rồi cười ngặt nghẽo.

- Dạ thưa, nó đây ạ – Cô khẽ búng ngón tay vào chỗ đó của ông – Tôi thấy nó hơi khác thường nên phải hỏi để tính toán cho kỹ, kẻ quần may xong ông mặc vào trông không được nhẽ.

P. đờ như cả hai tai. Nhưng ông thấy thích. Hàng lông măng sẫm màu trên mép nàng. Cái cổ áo trễ nải. Thậm chí cả đến vẻ nghênh nghênh lẳng tai kia nữa... Lúc Ngọc Hân quay ra bàn để viết biên lai, ông phải lén thò tay vào túi quần, búng một cái thật mạnh.

Lấy quần hôm thứ bảy, P. dự định dành cả buổi sáng chủ nhật sau đó sẽ cùng cô chủ tiệm may ngao du tới chốn thiên đường của riêng ông. Chưa lần nào ông háo hức và chu đáo như lần này. Ông tìm thấy ở cô công chúa diễm ấy một sự thân gần đặc biệt, hơn hẳn so với nàng Á hậu. Cô đã cười với ông, đã dám búng ngón tay vào chỗ thiêng liêng nhất... Rõ ràng để gian dú với cô, ông không cần phải cố.

Nhưng một trục trặc nhỏ đã xảy ra. Đúng buổi sáng chủ nhật, ăn sáng xong, mặc quần mới đang hoảng để chuẩn bị ra sân bay dưới giàn thiên lý, bà vợ ngăn ông lại. Bà yêu cầu ông đèo

bà đi chợ. Bà có hàng tỷ lý do để đi chợ vào ngày chủ nhật. Ông biết mình không đủ sức mạnh để cưỡng lại ý muốn sắt thép đó, đành ngậm đắng dắt xe ra.

P. đèo vợ đi cầm cúi. Chỉ đến lúc ngang qua chỗ tiệm may Ngọc Hân, ông mới liếc một cái thật nhanh về phía cửa tiệm. Ông chưa kịp nhìn thấy bóng cô chủ thì đã có ngay một con chó từ đâu đó lao vụt đến. Con chó màu xám, hộc lên một tiếng xấc xược, rồi cứ thế ép sát bên chiếc xe cà khỏ của ông, tìm cách đạp vào chân ông. P. hoảng hốt co cả hai giò lên cao. Bà vợ ngồi sau ôm riết lấy ông, mắt nhắm tịt, miệng tru tréo. Chiếc xe lạng quạng. Tình huống thật bất ngờ và cực kỳ khôi hài. May mà P. hãm lại kịp, và con chó – sự bày đặt xỏ lá của số mệnh – đã quay đầu không không chạy đi.

Bên kia đường, Ngọc Hân thò cổ ra. Cô bỗng nhận ra ông và cười rữ rượi.

Mặt P. đỏ tía lên, rồi chuyển sang tím ngắt. Một nỗi căm uất đột ngột trào lên họng. Ông muốn đá một phát chết tươi con chó. Ông muốn – điều này ghê gớm hơn – hất nhào bà vợ vào gầm chiếc ô-tô tải bất kỳ nào chạy qua (không hiểu sao đến lúc này bà vẫn còn ngồi vắt vẻo sau xe đạp?). P. hoàn toàn có thể, và ông khát khao làm việc đó, một lòng khát khao mãnh liệt và tâm tồi.

Nhưng rất tiếc (hay là rất may?) không có chiếc ô-tô tải nào kịp đoán ra ý ông.

*

Về đến nhà, khi đã bình tâm lại đôi chút, ông thấy người mệt rũ. Ông bỏ đi nằm ngay, không ăn uống gì. Nửa đêm, ông tỉnh dậy quờ tay sang vợ. Cánh tay ông nóng hầm hập. Ông thận trọng ôm riết lấy cái thân hình khô cứng của bà, khiến cho những đốt xương kêu lên rảng rặc như những cành củi nhỏ bị bẻ gãy. Hoàn toàn không hiểu gì về tính chất sám hối trong hành động của chồng, bà vợ P. đã kiên quyết giãy ra khỏi vòng tay ông, cầu nhàu một câu gì đó khiến ông bật khóc.

P. nằm liệt giường khoảng một tuần lễ. Khi bình phục, ông bỗng có thái độ đồ kỳ kỳ lạ với những chiếc ô-tô tải. Ông tìm mọi cách tránh mặt chúng mỗi khi đi ngoài đường. Cái lộ trình quen thuộc mười mấy năm *nhà-cơ quan-nhà* bị đảo lộn lung tung. Nhưng hình như chính vì thế mà chúng, những chiếc xe mất dạy ấy, lại cố tình tỏ ra không biết điều. Bất kỳ ở ngã ba hay ngã tư nào đó, chúng cũng có thể đâm bổ ra, rú lên như quái vật và thốc bụi khói vào mặt ông. Những lúc ấy, P. đứng lặng hồi lâu bên lề đường, hai tay ghì chặt lấy ghi-đông xe đạp, hoang mang không biết nên xử sự ra sao – đi tiếp hay quay lại? Ban đêm, những chiếc xe tải ấy còn hành ông dữ hơn nữa. Trong giấc mơ, chúng biến thành đàn bọ hung gớm ghiếc bò lổm ngổm lên người ông. Chúng rúc vào nách ông, bấu chặt những chiếc móng sắc vào da thịt. Ông đánh vật với chúng, phát khùng lên và sáng ra khi tỉnh dậy, trong đôi mắt đau ồm của ông còn lóe lên cái tia sáng man dại của một tên hung thủ chưa bị phát giác.

Hôm ấy là mùng năm – ngày lĩnh lương hàng tháng. P. đếm tiền rất cẩn thận, chia làm ba phần nhét vào các loại túi có trên người. Đọc đường về, ông ghé vào một cửa hiệu thuốc tây. Ông dựng xe bên ngoài hè phố rồi thận trọng bước đến trước cái tủ kính bày la liệt các loại chai lọ, hộp giấy, ống tiêm, thuốc vỉ... Những cái nhãn hiệu in hình con rắn đang ngóc đầu nhả nọc độc vào miệng chiếc ly liên tiếp đạp vào mắt P.

- Ông làm ơn cho hỏi, ở đây có thuốc diệt côn trùng không? – Giọng P. vang lên không hoàn toàn tự tin.

Viên chủ hiệu thuốc rời mắt khỏi trang sách đọc dở, ngược lên nhìn. Một cặp kính dày như hai cái vỏ sò đưng đầy lòng trắng trứng:

- Thứ dành cho người cũng có, nếu ông muốn.

P. rùng mình. Viên chủ hiệu nhận ra ngay câu đùa không đúng chỗ, vội nghiêm mặt lại:

- Ông cần thứ nào? Ruồi, muỗi, gián, hay là thạch thùng? Ở đây có đủ những thứ đặc hiệu, sê-ri mới nhất. Chẳng hạn như thuốc diệt thạch thùng – Ông ta nhanh nhẹn lôi từ trong ngăn kéo ra một gói bột màu trắng – Không biết ông thế nào chứ tôi ghét cay ghét đắng cái giống bò sát kinh tởm này! Chỉ cần một chút bột rắc lên tường chỗ chúng hay qua lại. Một thời gian sau, chúng khá lên trông thấy, núc na núc ních và thôi không bắt muỗi nữa. To chừng ngón chân cái, chúng sẽ rơi xuống và đứt ra từng khúc. Nói chung đối với giống sâu bọ, cứ phải vỗ béo chúng rồi tự khắc chúng sẽ lăn ra chết. Đánh đập chúng tàn nhẫn quá không ăn thua gì đâu...
- Tôi cần thứ thuốc trừ khử loài bọ hung!
Bị P. cắt ngang, viên chủ hiệu thuốc hơi cụt hứng. Ông ta hỏi lại một cách dè dặt:
- Xin lỗi, nhưng hình như ở vùng ta không thấy xuất hiện loại côn trùng này?

Vừa vặn lúc đó có một chiếc ô-tô tải chạy ngang qua. Chiếc tủ kính đựng thuốc rung lên nhẹ. P. ép sát bụng vào thành tủ, người cúi rạp về phía trước trong một tư thế không bình thường. Mặt ông đỏ lên với nụ cười méo xệch:

- Ông làm... Có rất nhiều... À mà thôi! Thế ở đây có thứ gì đầu độc các giấc mơ không? Sao, ông không hiểu à? Tiếc nhỉ. À, mà ông hiểu làm sao được. Không hiểu được...

P. quay lưng, loạng choạng bước ra trong sự kinh ngạc trộn lẫn lòng trắng trứng. Chiếc xe đạp của ông không còn thấy đâu nữa. Hè phố vắng ngắt.

P. ngờ ngác mất vài giây đồng hồ. Rồi sau khi hiểu ra rằng mình đã mất xe – bị một tên kẻ cắp nào đó thuồng mất – ông tặc lưỡi, đi bộ.

Ông rẽ vào một quán rượu. Ở đó, ông uống đủ đến mức không nhận tiền thừa người ta trả lại.

Từ quán rượu ra, P. lang thang dọc các hè phố hồi lâu. Ông lạc vào một con hẻm đèn đóm lờ mờ. Nhưng điều đó chẳng hề làm ông lo ngại. Ngay cả khi có một ả đàn bà bắt đầu từ trong vườn tối băng ra nắm lấy tay ông và nói một câu gì đó, ông còn lẳng lặng đi theo ả. Sau đó, trong căn phòng chật hẹp, ả chỉ thấy ông mở miệng nói một câu duy nhất với bức tường. Ấy là lúc ông vừa từ cái nhà tắm nhớp nháp trở về – ông chỉ tắm qua quýt nửa người bên dưới – ngồi trên giường thõng hai chân xuống, còn ả thì quỳ dưới nền nhà dùng một chiếc khăn bông lớn lau khô nước cho ông. Bằng vẻ mặt quan trọng và giọng nói thì thầm đứt quãng, ông hướng vào bức tường vô loang lổ trước mắt:

- Thừa quý vị... Tôi nói khí vô phép... Làm chớ gì có quý vị nào... lúc sắp lên giường... được vợ lau chân... như thế này?...

P. nắc lên, sau đó thì ông lên giường và không còn biết gì nữa.

Rời khỏi cái nhà thổ ấy, tất cả các túi trên người P. đều sạch nhẵn. Không còn phương tiện và cũng không còn nơi chốn nào để đến nữa, ông lần về nhà. Cửa nhà ông chốt chặt. Trong phòng tối om và yên ắng. Ông thờ dãi, định ngồi bệt xuống cho đỡ mỏi thì chợt nhìn thấy chiếc ghế dưới giàn thiên lý. “Lâu quá mình không bay”... Ông lão đảo bước tới bên chiếc ghế quen thuộc. Khi đã vịn được tay vào thành ghế, ý nghĩ ông lập tức trở nên sáng tỏ. “Phải thoát ra khỏi vũng bùn hiện tại này. Phải thoát”... P. vội vã thực hiện các thao tác mà đã lâu ông xao nhãng. Ông cảm thấy chật vật hơn rất nhiều. Đứng vào giây cuối cùng, ông lại đột ngột thay đổi ý định. Ông không thả hồn mình phiêu lãng đến cái thế giới huyền hoặc như mọi lần...

*

Mùa hè năm một ngàn chín trăm bảy tư.

P. vừa tốt nghiệp đại học, còn vợ ông lúc bấy giờ đang là sinh viên năm cuối cùng. Chàng và nàng chưa cưới nhau, nhưng quyết định ở lại trường với nhau suốt mùa hè ấy. Bằng cách nào đó, nàng đã bí mật mượn được một căn phòng lợp rạ, vách đất trong khu tập thể tồi tàn của sinh viên. Căn phòng kê vừa chiếc giường cá nhân, còn thừa ra một lối đi hẹp. Trong cái tổ

chật chội và đậm bạc ấy, cả hai vẫn chưa dám bước tới giới hạn cuối cùng của tình yêu – các buổi tối, chàng vẫn phải bấm bụng đi ngủ nhờ nhà người bạn ở ngoài phố.

Trước mỗi bữa ăn, nàng thường cất giọng vui vẻ hỏi:

- Anh thích món gì?

- Tùy em – chàng đáp, vẻ thờ ơ như một kẻ no đầy không bao giờ phải bận tâm tới chuyện ăn uống.

- Thì chọn phứa đi, gà tần hay vịt quay?

- Hừ... ừm! Gà vịt mãi ngấy bỏ xừ. Đổi món đi. Sườn xào chua ngọt, hay cá bở lò cũng được, em ạ. Vội lại, anh van em, đừng có nốc sâm-banh nữa, đầy bụng lắm.

Nàng rũ ra cười, cười chảy cả nước mắt. Bao giờ chàng cũng tỏ ra có khiếu hài hước hơn nàng. Thay vì cá bở lò, họ chia nhau bánh mì suông với cả một bình nước đun sôi để nguội.

Một lần đi đâu về, chàng phát hiện ra đồng sách của mình xếp chất ngất ở cuối giường bị voi đi một ít. Chàng chưa kịp hỏi thì nàng đã lôi chiếc soong từ gầm giường ra khoe:

- Hôm nay em đãi anh món này, thú vị lắm – Nàng chỉ vào mớ cá giếc còn tươi rói với những quả cà chua đỏ mọng xếp trong đó.

- Thế những quyển sách?...

- Em thanh toán bớt đi rồi.

Chàng quay ngoắt lại, bất ngờ tóm chặt lấy vai nàng:

- Anh giết!

Chỉ là đùa thôi, chàng định thế. Nhưng nàng đã khéo léo ngã ra giường, như sẵn sàng để cho chàng “giết”.

Khi P. tỉnh lại, chàng ngạc nhiên nhìn thấy cửa sổ, cửa ra vào vẫn mở toang. Nắng chan hòa ngoài sân trường, và căn phòng chật chội dột nát này chìm đắm trong một bầu không khí yên tĩnh tuyệt vời trong sạch.

Họ cùng ăn bữa trưa với nhau – bữa trưa có món riêu cá giếc. Vết nước mắt đã khô trên má nàng. Đó là bữa ăn tuyệt trần nhất trong đời P. Xương cá giếc hơi cứng, nhưng chàng nhai ráo cả xương.

Ăn xong, chàng uể oải đứng lên, thản nhiên rút ra từng quyển sách quăng xuống nền nhà.

Không cần nói nửa lời, nàng cũng hiểu ra ngay ý chàng.

- Cả Ban-zăc à?

- Cả Ban-zăc.

- Cả Hê-ghen à?

- Cả Hê-ghen.

- Cả...?

- Tuốt! Văn học! Triết học! Kinh tế học! Thống kê học! Các nhà kinh điển! Các giáo sư!... Cho đi gói xôi tuốt!

Hai con người bé nhỏ yêu nhau, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, đang sung sướng và điên khùng đóng bao toàn thế giới đem đi bán đồng nát.

Chàng ở hẳn lại cùng với nàng cả ngày lẫn đêm. Suốt những ngày hè còn lại, họ hầu như chỉ có việc ăn rồi lên giường với nhau. Tiếng chiếc giường rên rỉ, tiếng mặt đất hỗn hển, tiếng mồ hôi đầm đìa hối thúc, không làm sao dập tắt cơn khát cứ hừng hực cháy lên dưới cái nắng hè thiêu đốt. P. hầu như không ngủ – chàng chỉ ngủ khi phải đeo nàng đi đâu đó, những giấc ngủ ngắn và khoan khoái ngay trên yên xe đạp.

Mùa hè chói chang ánh nắng và tràn đầy sinh lực. Quá khứ ư? Vớ vẩn! Tương lai ư? Phụ thuộc và đầy bất trắc! Chỉ có hiện tại, hiện tại tươi ròn, xác thực như một cái đầu dương vật trong cuộc giao hoan. Mùa hè ấy là của P. Thế giới bất hợp pháp, điên rồ nhưng có thật ấy thuộc sở

hữu của ông. Nó từng bị chôn cất mười bảy năm, và giờ đây đi trong ánh sáng của chính nó, ông bàng hoàng, sung sướng, đau đớn như lạc vào một xứ sở hoàn toàn xa lạ.

*

Nửa đêm, vợ P. tỉnh giấc mở cửa ra sân. Bà nhìn thấy chồng đang ngồi bất động như pho tượng, đầu cúi gục. Bà hoảng hốt dìu ông vào nhà vì sợ ông bị cảm lạnh. Thân thể ông nhẹ bồng như bị rút hết ruột, khiến bà không ngần ngại bế bồng ông lên.

Bà không bao giờ ngờ được rằng bà đã giết ông bằng chính cái hành động từ thiện của mình. Khi linh hồn tươi tốt của P. từ mùa hè năm bảy tư hân hoan quay về cái sân bay dưới giàn hoa thiên lý, nó không tìm thấy ngôi-nhà-thể-xác đâu nữa.

Vũng Tàu, tháng 10-1991

M u a n ú i

K rời khỏi nhà lúc 13 giờ 5 phút và nửa tiếng sau, khi ông đi ngang qua toà nhà của cục Hải quan, trời bắt đầu mưa.

Những giọt mưa nóng nóng, lác đác rơi.

Xe cộ vẫn nối đuôi nhau xuôi ngược trên đường. Mặt đường bốc hơi nóng hầm hập.

K cảm cúi đi. Hôm nay là ngày nghỉ, ông có thể ngủ trưa thoải mái, nhưng không hiểu sao lại mất ngủ. Có thể vì thời tiết thay đổi. Cũng có thể vì bà vợ nằm bên cạnh. Vợ K có thói quen nằm cùng giường với chồng, ngay cả lúc nghỉ trưa. Tiếng ngáy đều đều rền rĩ của bà kéo dài vô tận, bèn bĩ đán bện vào nhau thành tấm lưới âm thanh bùng bùng... K không hề nhận ra rằng, cứ đi mãi như thế này, ông sẽ lại quay về nhà, thậm chí về đúng chiếc giường mà cách đây ít phút ông đã phải thận trọng trườn qua người vợ để thoát ra ngoài. Nhưng đúng lúc đó, có một người đàn ông lạ hoắc bỗng mỉm cười với ông. Người này đứng bên trong cửa sổ ngôi nhà quay mặt ra đường. Nụ cười đầy vẻ cảm thông khiến K bừng tỉnh. Ông đột ngột thay đổi hướng đi, rẽ ngoặt vào con đường nhỏ dẫn lên núi.

Mưa bắt đầu nặng hạt.

Đường vắng. Không ai lên núi vào giờ này. Vào những ngày tạnh ráo, cũng chỉ có ít kẻ hiếu kỳ phóng xe máy lên. K đã từng có một lần như vậy. Lần ấy, lâu lắm rồi, khi dừng xe từ trên cao nhìn xuống, ông bỗng thấy cái thành phố dưới chân mình nhỏ bé, bất động chẳng khác gì một cái nghĩa địa. Giống như các nghĩa địa ông vẫn nhìn thấy qua cửa sổ toa tàu, mỗi lần có dịp đi tàu hoả qua miền Trung. Sau lần ấy, K không bao giờ có ý định lên núi nữa.

Mưa vẫn rơi đều.

Tóc K thấm nước. Màng áo trước ngực dính chặt vào người. Khi ông lấy tay kéo căng vạt áo ra, vùng da ngực như bốc hơi nóng hổi. Trong thoáng chốc, mặt trời chui ra khỏi đám mây mờ đục, soi rõ những hạt nước lấp lánh như những sợi dây cước buông xuống từ trên cao.

- Ấy!

K giật mình ngó quanh. Hai bên đường cây mọc thưa thớt. Một bức tường đỏ. Một cánh cửa gỗ đã lung lay. Mái ngói cũ nát chưa sụm xuống. Dọc đường lên núi thỉnh thoảng vẫn còn sót lại những ngôi nhà như vậy. Chủ của chúng đã bỏ đi từ rất lâu, sau khi chiến tranh kết thúc.

Sau vài giây lưỡng lự, không hiểu sao, K cũng buột miệng kêu lên giống hệt tiếng kêu lúc nãy:

- Ấy!

Ông không có ý định nhại lại. Đúng ra, đó là câu trả lời.

Sau cánh cửa, cái đầu tóc bù xù nhô ra. Khuôn mặt phụ nữ với đôi mắt mở to long lanh cười. Cánh tay để trần cầm trái xoài xanh giơ lên, nửa như khoe, nửa như vẫy. Mặt trời đã rúc sâu vào những đám mây, lần này không hứa hẹn ló ra nữa. Mưa càng ngày càng dày. Tự nhiên K rùng mình. Có thể mưa đã ngấm. Nhưng cũng có thể vì cánh tay đàn bà để trần đang giơ lên.

K chấp chới bước qua mảnh sân đầy cỏ dại và gạch vỡ.

Người đàn bà chỉ quần sơ sài một mảnh vải ngang thân. Mảnh vải rách te tua, không rõ xuất xứ. Toàn bộ phần thân thể còn lại phô ra không ý thức. Có lẽ nàng cũng vừa chạy từ ngoài mưa vào. Nước mưa làm cho da thịt nàng tươi mịn. K cảm nhận được rất rõ phần ngực và bụng nàng ẩm lạnh. Một bên vú có giầy vết bẩn, giống như nhựa xoài.

Manh chiếu rách trải ở góc nhà ngấm nước thâm đen. Người đàn bà ngồi khoanh tròn trên chiếu. Trước mặt nàng là chùm xoài xanh còn tươi nguyên.

- Ấy, ấy...

Nàng như muốn nói với K điều gì.

... Góc phố. Giữa trưa hè. Cô gái khoả thân dưới nắng, bàn tay khum khum che ngang mày. Không dám xia gì đến đám đông mờ mờ hồ hồ nhại đang dán mắt theo, cô vừa đi vừa lằm bằm. Khi đi ngang qua chỗ K đứng, K ngửi thấy mùi khen khét tỏa ra từ người cô. Mùi da thịt bị phơi héo dưới nắng. Nổi đồng cảm xộc lên trong mũi K cay sè. K cũng đã từng có những lúc bắt gặp mình đang lằm bằm ngoài đường. Đang một mình vắng tục. Một mình nghiêng rãnh như muốn đâm chết tươi kẻ thù vô hình nào. Và những buổi chiều tan tầm hoàn toàn trống rỗng, không biết về nhà hay đi đâu...

Cô gái đó giờ đây đang ngồi trước mặt K.

Nàng vừa nhai xoài, vừa ngơ ngẩn nhìn khách.

Miệng K khô khốc. Ông với tay nhón lấy trái xoài trên chiếu, chùi rất nhanh vào vạt áo trước khi nước miếng kịp ứa ra.

Mưa vẫn rơi tầm tã. Dòng nước chảy từ ngoài vào chậm chạp bò loang trên nền nhà.

K đứng dậy, cầm lấy mép chiếu. Cô gái cũng đứng phắt lên theo. K kéo dịch chiếu ra chỗ khác. Khi ông ngồi xuống, cô gái liền quỳ xuống bên ông. Hai cánh tay trần của nàng bất ngờ chòang qua cổ ông. Má nàng áp vào má ông. Mắt nàng nhắm lại. K nín thở. Nàng đu đưa ông bằng cả nửa người trên của mình. Đu đưa nhẹ nhẹ.

Hồi lâu, dường như không chịu nổi sự âu yếm kéo dài, K nấc lên.

Tiếng nấc ngán chìm vào tiếng mưa.

Trong căn nhà hoang, trời bỗng như tối lại. K kéo cô gái nằm xuống manh chiếu ướt. Chân trái ông duỗi ra đạp phải vũng nước. Ông chợt nghĩ: có thể ông là người đầu tiên làm tình với nàng. Trong tiềm thức sâu xa của nàng, hình như nàng cũng đã sẵn sàng cho việc này. Những người đàn bà bình thường khi yêu cư xử giản dị y như vậy. Họ chấp nhận dâng hiến, như đã chờ đợi từ lâu giây phút đó. Họ tự cởi quần áo cho mình và cho cả người tình. Chỉ có những con điếm mới hay làm ra vẻ.

Tám vải quần quanh người nàng tự mở ra. Nàng bình thản nhai miếng xoài. Bình thản đón đợi. K từ tốn vùi mặt vào mớ tóc rối bù của nàng, hít một hơi thật sâu mùi tóc hôi khét. Thần kinh ông giãn dần. Cảm giác phạm tội cùng một thoáng ghê tởm biến đâu mất. Những người đàn bà ngẫu nhiên chập chờn hiện ra trong đầu ông. Từ khi nào chẳng rõ, điều đó đã trở thành thói quen - một thói quen không cần rào đón - K lần lượt ái ân với họ.

Đầu tiên là cô thủ quỹ cơ quan. Cô ta cặp bồ với sếp. Váy áo diêm dúa. Nét mặt khinh khỉnh. Tháng lương nào cô ta cũng quẳng cho K một mớ tiền lẻ, khiến K phải san ra làm nhiều phần

mới cất được hết vào các túi trên người. K rất thèm, rất thèm được thấy cặp mắt khinh khỉnh ấy mờ đi, đờ dại.

Tiếp theo là bà trưởng phòng. Một cô gái già thích giả bộ ngây thơ, luôn mồm hỏi "vậy hả, vậy hả"? K muốn làm cho câu hỏi đó tắt lịm đi vĩnh viễn. K muốn chứng minh cho bà ta thấy rằng, cuộc đời chẳng có gì nhiều khê khiến cho ta phải ngỡ ngàng. Nó thô thiển, trần tục. Như thế này, thế này !

Sau bà trưởng phòng đến cô người mẫu *Vạt Nắng Thu*. Cô nàng có đôi môi dày mỏng, quần quanh người chiếc váy màu vàng tươi và chiếc mũ nan đội lệch về một bên. Cứ để nguyên cả váy xống. K dướn người. Chiếc váy tốc lên. Còn chiếc mũ thì lặn ra khỏi đầu...

Cái đầu rụng tóc, trơ ra mảng da trắng hếu. Quái quỷ! Đấy chính là đầu của vợ K. Ông rùng mình, mở choàng mắt. Cô gái nằm trong vòng tay ông vẫn bình thản nhai xoài. Da thịt nàng vẫn lạnh. Sự vô cảm khiến K bàng hoàng. Chỉ thiếu chút nữa là ông vùng dậy và bỏ chạy. Nhưng đúng lúc đó, K lại nhìn thấy vết nhựa. Vết nhựa xoài dính trên vú nàng. K chăm chăm nhìn vào chỗ đó hồi lâu. Rồi ông bắt đầu cúi xuống, chậm rãi thè lưỡi, liếm. Vết nhựa dần dần biến mất. K liếm rộng ra xung quanh. Nàng bật cười khanh khách, co người lại. Nàng nhét một miếng xoài vào miệng ông. K trệu trạo nhai rồi nuốt chửng. Máu trong người ông lại bùng bùng bốc lên. Một giọt mồ hôi rất to từ chòm mũi ông rớt xuống, đúng vào giữa mặt nàng. Giờ thì sạch, không còn bất kỳ bóng dáng người đàn bà nào lảng vảng. Chỉ có nàng, nhỏ nhắn, gợi tình, hiện hiện trước mắt ông, đầy đặn êm ái dưới sức nặng của cả thân thể ông. Dường như nàng cũng bắt đầu cảm nhận được điều hết sức tinh tế đó. Da thịt nàng ấm lại. Nàng giang rộng hai cánh tay. Mắt nàng khép chặt. Trái xoài ăn dở khi nãy từ từ lặn ra khỏi những ngón tay nới lỏng.

- Ấy! Ấy! Ấy! Ấy!

Toàn thân K cuộn cuộn, nhịp nhàng chuyển động. Ông buột miệng thốt lên những âm thanh của người câm.

- Ấy! Ấy! Ấy!...

Nàng cũng hưởng ứng bằng giọng lạnh lạnh.

Những âm thanh điên rồ quán quýt lấy nhau, hoà lẫn vào nhau. Rồi một cái gì đó chọt bực vỡ trong người K. Con sóng ngây ngất toả lan khắp cơ thể. Cả ông và nàng như bị chìm sâu trong khối nước dịu dàng, ấm áp.

Khi K tỉnh lại, mưa đã tạnh. Tiếng nước chảy rì rầm đầu đó trên sườn núi, trong rừng cây sau nhà.

Trên manh chiếu ướt chỉ còn mình K.

Ông vội vàng nhồm dấy, vừa hấp tấp mặc lại quần áo, vừa lạng lẽ ngó quanh. Không một bóng người. K thử khe khẽ lặc lại cái âm thanh vô nghĩa:

- Ấy?

Lặng như tờ.

- Ấy...?

Không có tiếng đáp trả.

K thò đầu ra ngoài.

Ông sững người. Nàng đứng kia, dưới gốc xoài, quay lưng lại, hai tay ôm mặt, bất động. Mái tóc xõa xuống vai như còn ướt nước mưa. Hình như nàng đã ra vườn tắm mưa từ lúc trời còn đang mưa. Và bây giờ mưa đã ngừng nhưng nàng không hề hay biết, vẫn tiếp tục đắm mình trong niềm khoái cảm được tắm gội bởi dòng nước tinh khiết vô hình từ trên cao tưới xuống. Tắm thân tươi tốt, căng đầy sinh lực, sáng lên mờ mờ trong bóng tối toả ra từ khu rừng.

K định cất tiếng gọi, nhưng một nỗi e ngại bất ngờ khiến ông im bật. K sợ nàng quay lại. Sợ âm thanh đầu tiên thoát ra từ miệng nàng. Sợ ánh mắt nhìn lạ lẫm... Chỉ cần một chút thay đổi ở nàng vào lúc này, cũng có thể gây ra những đảo lộn mà K không hề mong đợi.

K lặng lẽ lùi từng bước ra khỏi ngôi nhà. Ông nhón chân đi qua sau lưng nàng. Ông đã ra đến con đường dẫn xuống núi - con đường sau trận mưa trở nên tối sẫm, dài hun hút. Thỉnh thoảng ông lại sa chân vào ổ gà làm nước bắn tung toé. Ngôi nhà hoang lụi lại phía sau. Một niềm vui sướng hoàn toàn mới lạ, bí mật tràn ngập tâm hồn K. Trong đống quần, hạ bộ nặng nặng của ông như cũng đang khoan khoái nhịp bước cùng ý nghĩ...

Tháng 5-2005